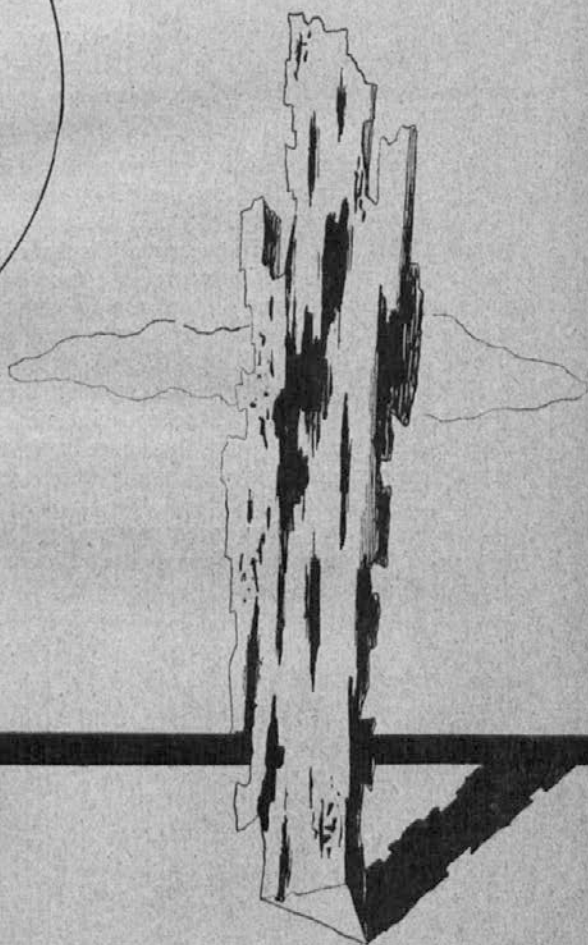
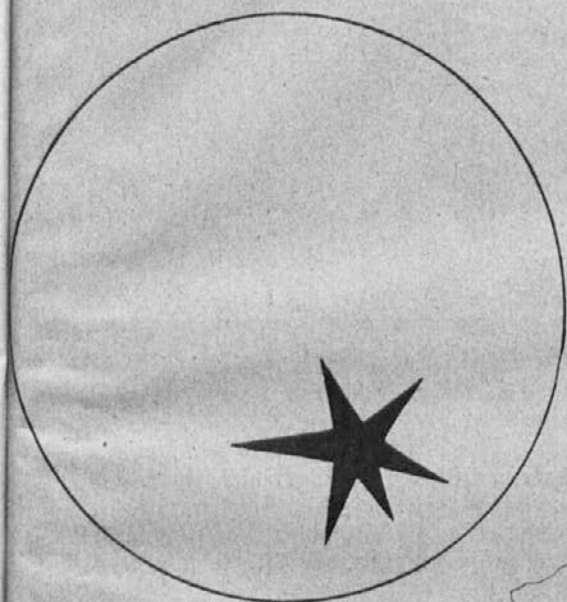

POSTNINA PLACANA V GOTOVINI

NAŠA ZVEZDA

V

1935-36

9-10

»Naša zvezda«, dijaški kongregacijski list, V. letnik, V šol. letu 1935/36 bo izšel v desetih številkah. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din letno. Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo odgovarja dr. Ign. Lenček.

Uredništvo: Dr. Ignacij Lenček, Št. Vid nad Ljubljano, Zavod sv. Stanislava: P. Venceslav M. Vrtovec S. J., Ljubljana, Zrinjskega c. 9.

Uprava: P. Leo Božič O. T., Ljubljana, Križanke, Napoleonov trg 1. — Ček. rač. 16.098. Tisk in klišaji Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

VSEBINA 9.—10. štev.: Zakrament Katoliške akcije
Mladina in njeni problemi (Gimn. Fr. Z.)
Augustinus (pesem, Ivan Čampa)
Olimpija nas opominja (D. M.)
Po vsemirju (Po Tóthu — V. S.)
Dva meseca počitnic (Kongreganistinja)
V pouk in vzpodbudo (L.)
Molitev (pesem, Silvanus)
Peter Barbarič (P. Vrtovec S. J.)
V Krnici (Peter Ribič)
»Malo peške, malo kolima« — po južni Srbiji
(Francè Vrolih)
Kongr. obzornik
Povsod Boga — Uganke

Zborovanja

Kongreganisti mariborske škofije bodo imeli svoje zborovanje v Mariboru, v okviru Slomščekove proslave.

Kongreganisti ljubljanske škofije pa se zbero 30. junija popoldne pri naši novi kongregacijski koči pod Stolom (ob Završnici, eno uro hoda od Zirovnice). Zborovanje bo trajalo dva dni: 1. julija bo zborovanje ločeno: za višješolce posebej in za nižješolce posebej; 2. julija bo za vse skupno. Zaključni se zborovanje zvečer s kresom. 3. julija pa poromamo peš in tešč na Brezje. (2 uri.)

Za vožnjo naj poskrbe kongregacije vsaka zase. Hrana bo stala za ves čas zborovanja okr. 15 Din. S seboj prinesite eno odejo, jedilni pribor, brisačo, skodelico za hrano — in veliko dobre volje ter pravega razpoloženja!

Število udeležencev naj vsaka kongregacija javi najkasneje do 15. junija na upravo »Naše zvezde«!

Kongreganistinke pa pridejo na duhovne vaje in zborovanje v Ljubljano k uršulinkam. Začnejo 18. julija zvečer in končajo v soboto 25. julija zjutraj. Podrobnosti bodo še javljene.

25% ceneje
dobijo dijaki

katerih starši so udje
Mohorjeve družbe,
knjige iz njene založbe

v Mohorjevi knjigarni
v Celju, Prešernova ulica 17 in
v Ljubljani, Miklošičeva c. 19

Mariborsko dijaštvo

kupuje vse potrebščine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

in

Trg Kralja Petra št. 4

V. letnik

1935-36

9.-10. števil.

Zakrament Katoliške akcije

(Za Binkošti. Iz pastirskega pisma mons. dr. Josipa Srebrnič, škofa na Krku.)

Sveti Oče kliče vse vernike brez razlike spola, starosti in stanu, da se zberejo v Katoliški akciji, kateri je apostolat duša in srce. Apostolat pride od besede apostol in po tem je jasno, da je apostolat posvečen Bogu in njegovim interesom in da obstoji v delovanju, ki se ravna po delovanju apostola: on brani, širi, uveljavlja resnice in zapovedi naše katoliške vere v življenju podedinca, v življenju družine in družbe vobče, vse to pa pod vodstvom škofa in od njega pooblaščenih duhovnikov.

Bistveni znak Kat. akcije je torej apostolat, toda apostolat laikov enega in drugega spola in vsake starosti. Te zbira KA., da postanejo sodelavci škofa in njegovih duhovnikov povsod, kjer gre za kraljestvo Kristusovo, pa oni sami ne morejo delovati in doseči uspehov.

Apostolat služi drugim; brani in širi kraljestvo Kristusovo v družbi, zato je apostolat **sveta socialna funkcija**. Apostolat pozablja sebe, in se žrtvuje za rešitev neumrjočih duš in za slavo božjo, kakor zahteva in želi Cerkev po škofu.

Iz nauka o sv. birmi ni težko razbrati, da je prav zakrament sv. birme duhovni temelj apostolata, izvor pomoči sv. Duha, izvor vztrajnosti in odločnosti. **Sv. birma je v resnici zakrament apostolata, zato pa tudi zakrament, ki podeli poslanstvo za KA.** Apostolatu je treba neprestane pomoči sv. Duha; pravico na to pomoč mu daje neizbrisno znamenje, ki ga sv. birma vtisne v dušo. Z isto pravico, kakor smo imenovali dosedaj znamenje sv. birme znamenje vojaka Kristusovega, ga moremo imenovati tudi znamenje Kristusovega apostola — laika, ker Kristusova vojska je vojska apostolov. Apostolat zahteva duhovno moči, neustrašenosti, odločnosti; za vse to nam jamči znamenje sv. birme. Vse bolj in bolj se kaže veličina in važnost zakramenta sv. birme posebno v današnji dobi. V sv. birmi pride v dušo sv. Duh, da razsvetli um in okrepi voljo, da nas podpre s svojimi darovi, da izpopolnjuje v nas vero, upanje, ljubezen, in razvija nadnaravne čednosti; to delovanje sv. Duha je v korist apostolatu, medtem ko neizbrisno znamenje v duši birmanca vojaka-apostola neprestano zahteva od sv. Duha pomoči, katero tudi prinaša.

Pa tudi za apostolat velja isto, kakor za vojaka Kristusovega. **Birmanec s tem, da je prejel sv. birmo, še ni apostol KA.** S sv. birmo je prejel samo duhovno možnost, da se razvije za apostolsko poslanstvo, po neizbrisnem znamenju sv. birme pa mu je zagotovljena vsa pomoč sv. Duha. Treba pa je, da tudi on s svoje strani izpolni pogoje, brez katerih ni uspešne apostolske delavnosti.

Predvsem mora čuvati zdravje svoje duše, varovati se mora vsakega greha, ker ne more biti apostol v kraljestvu Kristusovem, kdor Kristusa ne spoštuje. Temeljito mora poznati katoliško Cerkev, sicer ne bo znal braniti njene pravice in njeno svobodo; poznati mora neprijatelje božje, zmote, ki jih širijo in metode njihovega dela; iz vsega srea mora ljubiti Jezusa, katoliško Cerkev in papeža; priučiti se mora polagoma razsodnosti, odločnosti, ognjevitosti, nesebičnosti; absolutno mora biti prepričan, da sta izhodni točki vsakega apostolata živa vera in globoka ponižnost, sicer mu sv. Duh ne more poveriti svojih nalog; zato pa mora za vse to veliko, veliko moliti. Naj bo vedno stano viten: **polagoma bo vse dosegel, ker neizbrisno znamenje sv. birme mu je porok za vso pomoč božjo.** Treba je le iti na delo z odločno voljo: hočem! Bog je z menoj! Neizbrisno znamenje sv. birme, to božje jamstvo za pomoč v apostolatu, je neizčrpljiv studenec, iz katerega nam daje sv. Duh neprestano pomoči in milosti, katerih potrebujemo. Veselimo se tega! Vživimo se v to resnico, ker ta nas bo silno vzpodbudila, da bomo te pomoči iskali in dobili, ko se je sv. Duh tako rekoč obvezal, da nam jih bo brez konca dajal. V tej težnji bodimo eno z Njim. Naj gre naša duša vsak dan k Njemu in naj ga ponižno slavi in ponižno prosi, naj nam odpusti grehe ter nam da novih milosti, posebno še milosti za posamezne konkretne slučaje. Vse nam bo dal, saj je sv. Duh ljubezen, sama v Bogu posebljena ljubezen!

Toda — bodo mnogi vpraševali — zakaj je od toliko birmancev tako malo Kristusovih vojakov, tako malo apostolov? V vrstah onih, ki danes napadajo Kristusa in njegove svetinje, opazimo ljudi, ki so v svoji mladosti prejeli sv. birmo. Odkod ta žalostni pojav?

Za apostolat in za boj pri širjenju kraljestva Kristusovega je treba pred vsem močnega zdravja na duši. Tega pa ne bo brez kruha življenja, brez sv. obhajila in brez molitve. Kdo pa vidi sovražnike sv. Cerkve pristopati k sv. obhajilu? Za apostolat in za uspešno bojevanje za Kristusove interese je brezpogojno potrebna zveza s Kristusom samim. Kdor pa živi v smrtnem grehu, je pretrgal življenje in zvezo s Kristusom; še več: če je grešil proti veri ali proti verskim resnicam, je zašel v družbo Jude Iškarijota, izdal je Kristusa in se bori proti njemu in proti njegovi Cerkvi. Pa četudi morda ni zašel tako daleč, je vendar zaradi greha na duši težko bolan; je kakor hrom in otrpel, umika se in prej ali slej bo — ako se ga pravočasno Bog ne usmili — popolnoma zapustil vrste Kristusovih vojakov.

Zakaj pa je še vedno toliko birmanih med sovražniki sv. Cerkve, toliko med onimi, ki Cerkve malo ali pa prav nič ne poslušajo in ki so v svojem življenju versko tako strašno brezbržni? Boje se resnice, nočejo spoznati resnice o Bogu in katoliški Cerkvi. Lahko bi jo poznali, saj imajo vsi pri roki poučne katoliške knjige; vsi imajo na razpolago številne katoliške liste, v katerih se vedno razpravlja o verskih vprašanjih, ki jih današnje razmere stavlja; vsem so pristopni cerkveni govori, v katerih se vse to razlaga, vsem je odprta pot do duhovnikov, ki so o vsem tem dobro podkovani. Toda oni nočejo resnice, in hoté ostanajo kar naprej v svoji nevednosti, v svojih zmotah, v svojem nasprotovanju in sovraštvu do božjega kraljestva. To je razlog, zakaj so birmanci, v katerih je neizbrisno znamenje sv. birme mrtvo, brez življenja. **Sveti Duh ne more delovati v njihovih dušah, ker mu tega sami ne pustijo.** Za té moramo moliti, kakor je Jezus molil za svoje sovražnike, ki so videli njegove velike čudeže, vendar niso hoteli verovati, temveč so ga celo obsodili na najgroznejšo smrt: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.«

Širimo poznanje sv. birme in zanimanje zanjo! Bodimo v tem apostoli! Koliko dobrega in velikega bi mogel vsakdo storiti in izpeljati v družbi, če bi bil globoko prepričan, kako poslanstvo mu je Bog poveril v sv. birmi in koliko milosti mu v ta namen stavlja na razpolago! Ena največjih zaprek apo-

stolata je žal strah pred ljudmi. Povsod ga je dosti, v vseh stanovih in često se skriva pod plaščem evangeljskih čednosti. »Mi ne smemo izzivati, ne smemo biti fanatiki, moramo biti previdni, miroljubni, ne smemo odbijati, višji obziri zahtevajo drugače, to bi utegnilo škodovati, treba je izbrati manjše zlo« itd. — a končno je vse to samo nesrečna strahopetnost. Da, to vse je oni nemožati in neznačajni pojav, da se bojiš, kaj bodo drugi rekli, pa zaradi tega opuščáš — da ostanemo pri navadnih primerih — sv. mašo, sv. obhajilo, molitev, kadar n. pr. zvoní Angelovo češčenje; da kot pravi bojzaljivec ne braniš sv. Cerkve, papeža, škofov, duhovnikov, kadar jih drugi opravljajo in napadajo, da strahopetno molčíš, ko sovražniki božji otroke s silo ali z darovi spravljajo v društva, kjer ni prostora za križ našega Odrešenika, kjer ne spoštujejo sv. očeta papeža. Tako strahopetnost moramo pobijati! Pobijajte jo brez pardona vsi, ki vam je na srečo čast božja! Sadovi ne bodo izostali.

S takim delom se bo naš apostolat in z njim vsa Katoliška akcija postavila prav na božje temelje, verniki v njej pa na tla neizčrpnih studencev milosti in darov sv. Duha. Ni nobenega dvoma, da bo pri sodelovanju vernikov s svetim Duhom Katoliška akcija dobila najlepši apostolski izraz v prošlivo kraljestva božjega pri nas.

Mladina in njeni problemi

Oni dve znani mnenji ste slišali že večkrat: »da je težko za mladino,« je eno, »da je težko z mladino,« je drugo. Nobeno brez resnice, prvo še prav posebno.

Problematičen in zapleten je že sam naš razvoj od velike časovne ločnice: svetovne vojne pa vse do danes. Nihanje med skrajnostmi pri reševanju sodobnih problemov: etičnih, političnih, gospodarskih in kulturnih, a vedno bolj ali manj utemeljeno po danih razmerah kot reakcija na čas in na zadržanje starega našega pokolenja, ki je vzraslo v času, ko sta vsebino in oblike življenja dejansko določala denar in materialistična tehnika. Nekdo sam obtožuje svoj rod, da je sprejel moralo liberalne meščanske dobe. »Liberalizem nas je tako zajel, da nismo opazili brezdušnosti in jalovosti njegovega ustvarjanja, čeprav smo po svoji veri izvoru resnice in prave kulture najbližji. Omamljeni od zunanjega leska, udobja in brezproblematičnosti buržnazne civilizacije, smo se duhovno in gospodarsko pustili v glavnem oblikovati od liberalizma. Čisto tostranski, v golo koristnost in gmoto zapičeni značaj liberalizma, ki smo ga načeloma zanikovali, nas je v resnici zgnel v eno testo z vsem sodobnim meščanstvom, ki je tudi našemu pokolenju vtisnilo svoj pečat in svojo podobo.«

Priznati je treba, pravi drugi, da je stari rod Evrope veliko zakrivil po svoji religiozni mlačnosti, ki mu je dopuščala, da se je v vsakdanjem življenju ravnal po načelih nebrzdane sebičnosti, namesto po pravilu Kristusovega evangelija ter tako religijo ponižal v golo ugodje, okrasek in oddih življenja, v praznično čustvo in sentimentalno razpoloženje, v prazen obred in navado, namesto, da bi bila ogenj, ki naj užge ves svet v neugasljivem, silnem in vseobjemajočem idealizmu največje aktivnosti, da bi se i družabni red v tem ognju moralnega podviga, ljubezni in junaške žrtve pretopil v obliko, ki bi nosila božjo podobo vtisnjeno na sebi.

Po vojni je začutila mladina vso težo, ki jo je času naložil politični in gospodarski liberalizem, ko je zaživela v golo in trdo življenje. Zaslutila je, da se doba liberalizma, ki je kot prevladujoča sila v politiki in gospodarstvu in kulturi obvladoval duhove od 16. do našega 20. stoletja, nagiba k svojemu koncu.

Mladina se je v tem času globoko zavedla svojih nalog in odgovornosti za naprej. Strah in tesnoba sta se ji vkradla v srce in gonobila veselje do življenja. Za ceno svojega obstanka pa je hotela boja, kakor francoska mladina: »Mnogim gre za življenje, golo življenje. Gre za to, da ne umremo od glada in da ne končamo v vojski.« To je boj za borno življenje. Prepolni smo strašnih vidikov in smrtnih tveganj. Za mladi rod se življenjska borba izraža v revolucionarni nujnosti. Ni nam več, boriti se za kak ideal, marveč za to, da človek živi in ostane človek.

Mladi so postali trezni, stvarni in nesentimentalni. Pravljice in sončne slike o življenju so zavrgli. Njih pogled je bil trden in odločen, beseda skopa in pekoča.

Problemi za mladino danes so dvakrat težki. Prvič, da je pri reševanju težkih vprašanj navezana često sama nase. Mnogo starih rešitev za močno spremenjeni čas več ne velja. Razen tega vidi mladina vrsto nasprotujočih si mnenj; v tem kaosu se čuti še

bolj osamljeno. In še drugič so težave, ker so problemi, ki danes vznemirjajo življenje, tako komplicirani, tako življenjsko praktičnega značaja, segajoči v največjo konkretnost. Od teh življenjskih problemov in njih rešitev zavisi življenjski blagor posameznika in družbe. Problemi gredo v težavnost in nujnost nič manj. Posebno velja še za socialna vprašanja naše dobe: brezposelnost, družina, kolektivizem, individualizem, posameznik in družba, delo, zasebna last, gospodarski red itd. Kdo in kako bi podal rešitev, ki bi bila občeobvezna? Mladina bi jo rada podala, da bi rešila sočloveka trpljenja in suženjstva. V sebi čuti vso časovno poklicanost, pa tudi zavest svobodnosti in nevezanosti.

V treh taborih mladine so povojne težave našle svojski odraz.

Tradicijsko napredno liberalna mladina je strme obstala pred silnimi problemi, ki jih je rodil liberalizem, čigar ideje so tudi oni proglašali za svoje. Ostali so nerazgibani in nerazživljeni in niso čutili potrebe, da bi iskali novih oblik.

Mnogo živahnejše se je razvivala marksistično-socialistična mladina. Kakor vsa, je bila tudi ona postavljena pred alternativo: ali se prilagoditi družabnemu, političnemu in gospodarskemu redu ali mu napovedati borbo. Stopila je v izrazit revolucionarni pokret in si oblikovala določeni narodnostni, gospodarski in socialni program. S svojega ozkega, marksistično doktrinarnega zorišča je zahtevala pot »edinopravilne in trajne« rešitve aktualnih vprašanj: političnih, kulturnih, gospodarskih, narodnostnega, verskega, družinskega itd. in skušala zajeti v svoj krog proletarske sloje naroda, kar se ji je, zlasti v novem času med mladino, vsled radikalnosti svojih reševalnih obrazcev, precej posrečilo.

Najbolj globoko in vsestransko je novo gibanje zajelo brez dvoma katoliško mladino.

»Mlado pokolenje se ni moglo in ni hotelo zadušiti v ozračju, ki je tlačilo duha in zatiralo srce, ki je svet razduševalo in človeka zasužnjilo kapitalu in dušo zastрупilo z duhom denarstva.« Meščanski liberalizem predvojnih naših katoličanov je zlasti v katoliškem mladem taboru, ki je ustvarjal novo socialno orientacijo, zadel na največjo reakcijo, kar je povsem razumljivo, saj je liberalizem najhujše nasprotje organizmu mističnega telesa Cerkve. Ta mladina je osnovno izhajala iz religiozno poglobitvenih tokov, ki so k nam prišli od drugod. Govorili so, da se bore z vso mladostno življenjsko polnostjo s starostjo brez tvorne življenjskosti. Dvoje diametralno nasprotni gledanj o Cerkev je za to gibanje značilnih: eni so zahtevali skrajno politične aktivnosti, dejanskega poseganja zlasti v socialna vprašanja, in drugi, ki so zahtevali v danem položaju popolne politične neaktivnosti. Mladina, idealna in resnico ljubeča kakor je bila, se je borila v prvi vrsti proti laži-katolicizmu, ki ne tvega borbe s svetom in njegovimi navadami in neredom, ki si ne upa ustvariti novega reda na zemlji, po podobi božji in proti vsem, ki so religijo izmislili in jo odtrgali od realnega življenja, v katerem so se dali voditi od smernic liberalnega kapitalističnega ateizma in proti tistim, ki so vero istovetili s stranko. Videla je strahotni konflikt med čistimi ideali svoje vere in življenjskimi dejstvi, ki jo obdajajo in se je zgrozila. Začeli so govoriti o Cerkvi, da je odpovedala, ker v teku 2000 letnega svojega razvoja ni mogla utisniti časa svojega pečata. V tej zagrenjenosti in prepoudarjanju najbolj konkretnih rešitev življenjskih problemov jih je zamamil marksizem z vso svojo precizno izdelano tehniko. Drugi, ki so upoštevali človeški element v Cerkvi, so šli preveč v abstraktno poudarjanje življenja in osebnosti ter zahtevali izgraditev svetovnega nazora na podlagi osebnostnega doživljanja. V zavesti svoje moči in svobode so se hoteli otresti organizacijskih oblik, ki naj bi bile samo za duševno slabotne. Radi pomanjkanja idejne jasnosti in npravne moči to gibanje ni rodilo uspehov, kakor bi jih po vsej svoji obsesnosti in globini moglo.

Pa vse bolj kakor ta gibanja na zunaj, nas zanima vprašanje, kako je iz te kaotične idejne razgibanosti in iz tihega dela v zatišju rasel, kot naše katoliške mladine najboljši del, kongreganist; kako gledal na čas in vse težke njegove probleme in jim pot rešitve zamislil in pripravil in še kako je z njim danes in kje.

Duhovno usmerjen, kakor je kongreganist bil, je svoj čas najgloblje in najbolj pravilno doumel in pota iz gluhe naše loze — tako smemo trditi danes — najbolj varno in trdno začrtal.

Spoznal je, da je vkovan v prehodno dobo iz v tostran usmerjene materialistične kulture v transcendentalno usmerjeno duhovno kulturo in se zavedel nujnosti in vse ostrosti boja na tej časovni prelomnici.

Nasproti vsem, ki so ostali pri vrhu v poudarjanju zgolj gospodarske krize, je on odkril najgloblje korenine današnjega zla, ki segajo v duhovni svet. In zato je, kakor zdravnik, mogel postaviti edino pravilno diagnozo, da je treba ozdraviti najprej duhovne rane našega časa in da bo edino duhovna revolucija, postavljajoča večne principe npravne življenja, družbo najprej notranje preobrazilo. Šele v svojem najglobljem bistvu prefojeni človek bo izžareval modulirane valove urejenega božjega in socialnega življenja, ne pa, da bi se, kakor mnogi hočejo, novega reda učili, ko divjak bontona, ki ga kot odvečno šaro zavrže, ker je njegovemu notranjemu doživetju docela tuj.

To pravo spoznanje ga je dvignilo visoko nad druge. Pri tem je poslušal škofa Sailerja:

»Kadarkoli slišim govoriti o ljudeh, ki se pečajo s tako ogromnimi nalogami kot je obnova celih narodov, obnova celih držav ali celo vsega sveta, vedno najprej vprašam: Ali so ti ljudje že sami prišli mimo črte obnove, ki jo napovedujejo. Če se nahajajo še na tej strani, jim svetujem, naj ponižno pometejo pred svojim lastnim pragom. Če so pa to črto notranje duhovne obnove že sami prekoračili, bodo že vedeli, kaj jih je same obnovilo, pomladilo, poboljšalo, očistilo, potem jim bo lahko to, kar so sami prestali in s čimer so sami sebe obnovili, kot najvišji svetovni nazor uveljaviti pri obnovitvah družine, naroda, domovine, države, sveta. Toda ne prej. Raziskujte čas, da ne postanete slepi gledalci. Dvignite se nad čas, da s plenom časovnosti ne izgubite tudi zakladov nesmrtnosti... in še naprej: »Človeka v človeku spoznavati je najvišja naloga...«

Tako je bilo in je še danes prvo: vprašanje lastne prenovitve. Kristus mora biti najprej rojen v nas, da bo po nas rojen v srcih drugih. — To so poudarjala vsa naša zborovanja od Št. Vida, preko Maribora, Celja in Skofje Loke. Nastala je zahteva: več globine. Temeljito poznanje verskih resnic, trdno katoliško mišljenje, ki je: to, kar uči in hoče katoliška Cerkev. Prav v tem smo za toliko pred drugo mladino, ki tava v splošni negotovosti in nejasnosti, a hoče jasnih smeri in trdnih osnov ter zato išče poti v radikalnih geslih, kakor jih pridigajo: kolektivizem, komunizem, na eni in individualistični politično-nacionalni pokret na drugi strani. Kongreganist je rešil ta problem, ko je postavil zahtevo **občestvenega versko-cerkvenega radikalizma**. Resnično katoličanstvo preživi glasna gesla po svoji notranji moči in resnici.

Težka vprašanja, ki še danes tako mučijo mnoge je reševal po varni poti, dosledno kot katoličan. V svojih stremljenjih se čutijo danes mladi nevezani in absolutno svobodni, Bog in Cerkev sta jim samo ovira. Današnji kongreganist je nasprotno spoznal, da je oblikovanje življenja brez Cerkve nekaj nemogočega. Cerkev daje vso polnost. In zato je našemu prvemu načelu, da smo Kristusovi in Marijini, sledilo drugo: da smo Cerkvi brezpogojno poslušni in zvesti, ker je v njej Kristus in njegova oblast in ker vemo, da priznavanje avtoritete ni morda ostanek duševne nesvobode. Ker smo pokorni Kristus, smo pokorni papežu in prav ta pokorščina nam je merilo katolicizma. Edino na Petrovi skali vidi kongreganist poganjati nov nrvni in družabni red. In edino tako se ne bomo izgubili v cepljenju teorij; nasprotno: ostanemo močni v svoji notranji enotnosti. S priznanjem duhovnega vodstva Cerkve smo si prihranili mnogo brezplodnih iskanj in ohranili moč za pozitivno delo, in iz suženjstva zmot smo stopili na pravo pot k cilju.

V socialnem vprašanju, pravijo, da je Cerkev odpovedala. A mi vemo, da je prav ona pokazala edino pravilno pot do socialne obnove, ker je od nas zahtevala, da prenovimo sebe, da postanemo preoblikovalci družbe; ko je pokazala, da je socialno vprašanje v prvi vrsti nrvno vprašanje, kajti pogoj vseh gospodarskih in družabnih preosnov je izboljšanje nrvnosti, in da je krščanska ljubezen, kakor jo sama uči, prvi temelj urejenih odnosov v človeški družbi. Kongreganisti sprejemamo nauke papeških okrožnic o novi ureditvi družbe in socialnega vprašanja, pa ne samo sprejemamo, ampak jih hočemo tudi dobro spoznati.

Za kongreganista je danes **samo eden veliki problem**, da prenese kongreganista iz organizacije v življenje, ali drugače, da to kar od Cerkve sprejema in priznava v sebi oživi in deluje na zunaj, kratko, da postane praktičen katoličan. Drugi Kristus naj postane, ki se ob prvem uči. In luč naj bi bil, ki bi privabila druge in jim dajala toploto krščanstva. To je naš problem, da postanemo radikalni katoličani, borec Kristusa kralja, otroci v vzgojni šoli naše Matere, pokorni sinovi očeta vsega krščanstva, njegovi učenci zlasti v socialnih vprašanjih in delu za katoliško akcijo. Rešitev vseh problemov pa je Kristus. Z Njim bomo našli vsem vprašanjem odgovore.

Tako bomo postali, kongregacijska mladina, pripravljeni, da uveljavimo tudi glas katoliške vere v zboru tvorcev bodočnosti in damo novemu redu, ki vstaja, krščansko obličje.

Fr. Z.

Augustinus

*Nikjer biló mu ni tedaj obstanka,
ko brodil je po kalnih globočinah
in blodil po najstrašnejših globinah
iz ene zmote v drugo brez prestanka.*

*Kakor obsojencu za vratom zanka
bilá je sru v dvomov bolečinah,
ki so porajali se v teh kalninah,
življenja nerazrěšljiva uganka. —*

*Utrujen slednjič je obstal na poti
in padel v Tvoje milosno naročje
ter dal slovo poslednji bridki zmoti.*

*Zdaj, Bog, se je umiril Tvoj iskalec,
ker čudovita žive vere moč je
in iger Tvojih večnih je gledalec.*

Ivan Čampa

Olimpija nas opominja

Štiridesetletnico obnovljenih olimpijskih iger praznujemo v tem letu. Človek, ki gleda velikanske naprave, vneto in vestno pripravljanje atletov, se nehote vpraša, kakšen motiv je podlaga vsem materijelnim in duševnim žrtvam za te iger in ali je smisel teh iger vreden truda in napa, vloženega v te prireditve?

V letih 1875—81. so nemški arheologi izvršili velikopotezno izkopavanje v Olympiji, na mestu nekdanjih olimpijskih iger. Izkopanine so vzbudile veliko zanimanje ne samo med znanstveniki, temveč tudi med športnim svetom. Ob priliki zborovanja atletske unije v Parizu 1892. l. je baron Pierre Coubertin sprožil misel, naj bi se po zgledu starih olimpijskih iger znova prirejale vsako četrto leto velike športne igre, pri katerih naj bi med seboj tekmovali vsi narodi. Dve leti nato je bil ustanovljen mednarodni olimpijski odbor, ki od 1896. l. naprej prireja vsako četrto leto olimpijske igre (izmenoma v raznih državah).

Ideja teh iger naj bi bila torej povzeta po starih grških olimp. igrah. Kratak pregled postanka in razvoja teh starih iger nam bo v mnogočem pomagal ustvariti si pravilno sliko sodobnih olimpijskih iger.

Od njih prvega početka je imel ves potek slavnosti značaj češčenja najvišjega božanstva — Zeusa, očeta bogov in ljudi.

Kot odposlanci olimpijskega Zeusa so vabili »spondophori« (ki vabijo) k svečanostim in obenem razglašali sveto premirje (ekechairia), ki naj bi omogočilo vsem udeležencem varno pot.

Trume romarjev so se pomikale ob otvoritvi svečanosti po »sveti cesti« iz Elise v Olympio — noseč s seboj raznovrstne darove. Najboljši med njimi so posvetili Zeusu svoje telesne in duševne sposobnosti, njemu na čast so tekmovali med seboj pesniki in pevcii s svojimi proizvodi, njemu na čast so se merili v moči in spretnosti mladi fantje.

Pred podobo Zeusa so prisegli tekmovalci, da ne bodo kršili olimpijskih pravil in da so se vestno pripravili na tekmovanje, sodniki pa, da bodo pravično sodili.

Grki so torej hoteli pokazati pred najvišjim božanstvom najboljše, kar je premogel njih kulturni svet, in na ta način počastiti svojega najvišjega boga in se mu obenem posvetiti. To je bila osnovna ideja starih olimpijskih iger.

Seveda ne moremo trditi, da so se tekmovalci borili samo na čast Zeusu. Borili so se obenem tudi za čast svojega rodnega mesta in za čast samega sebe. Bili so gotovo tudi tekmovalci, ki so gnani od častihlepja segli po nedovoljenih sredstvih. Vendar je večina ravno pod vplivom osnovne religiozne misli skušala svoje osebne težnje podrediti skupni ideji — dostojno proslaviti najvišjega boga.

Tako so stoletja uspevale olimpijske igre in zaslovele daleč po svetu — dokler so Grki verovali v svoja božanstva.

Propadu religiozne miselnosti teh iger je sledil propad iger samih.

Niso se več borili tekmovalci na čast Zeusu, borili so se za svoje rodne mesto, ki je obljubilo zmagovalcu častno darilo. Nazadnje jim ni bila več dovolj čast in slava zmagovalca, borili so se predvsem za visoke nagrade. Zmagal je pač tisti, ki je lahko vse svoje sile posvetil samo pripravi za tekmovanje. Ti poklicni atleti, ki so se vežbali pod vodstvom izkušnih učiteljev (nekdanjih tekmovalcev), so kmalu popolnoma prevladali. Merodajna je postala surova telesna moč, atleti so se vedno bolj posluževali skritih trikov in podkupovanja sodnikov, skratka, olimpijska prisega so jim bile le prazne besede. Idealna postava, ki je izražala telesno in duševno harmonijo, se je morala umakniti telesno enostransko razvitemu poklicnemu atletu.

Olimpijske igre so postale pravo nasprotje svoji osnovni misli. Gledalci so stavili na atlete. Hoteli so vedno kaj novega; akrobati so postali njih ljubljenci. Nazadnje so bile zanje privlačne samo še konjske dirke.

Mnogi so se trudili z besedo in spisi, da bi olimpijske igre zopet zadobile prvotni smisel — a brez uspeha. Zakaj? Niso bili temu krivi samo atleti (saj je publika hotela take) — v teh prireditvah se je zrcalila splošna tedanja kultura.

Nehote primerjamo s temi dejstvi sedanjo dobo. Tudi v sedanjih olimpijskih igrah se zrcali kultura današnje dobe. Ali bo tudi moderne olimpijske igre doletela slična usoda? Ali bo čez 100 let publika zahtevala samo še motorne dirke z blazno hitrostjo? Ali odgovarja idealu športnika atlet, ki meni, da mu je vse dovoljeno, ker ima pač zlato olimpijsko kolajno?

Mnogi idealni športni delavci se borijo z vsemi silami proti tem izrodkom. Kakšen bo uspeh tega stremjenja? *Olimpija nas opominja!*

Dokler bo duhovna kultura današnje dobe materijalistično usmerjena, bo taka toliko bolj tudi telesna kultura in toliko časa bo tudi brezuspešen vsak poskus ozdravljenja.

Notranje življenjske sile človeka temeljijo na religioznosti — brez okrepitev religioznega življenja je torej vsaka rešitev tega vprašanja nemogoča.

D. M.

Po vsemirju

Bilo je proti koncu našega počitniškega potovanja. Že nekaj dni smo taborili na posestvu nekega dobrotnika našega zavoda. Na odkazanem nam prostoru sredi prelepe pokrajine smo se veselili svobodnega in lepega taborskega življenja.

Zvečerilo se je. Zvezdnato nebo se je bočilo nad nami. Tiho smo sedeli okrog tabornega ognja in uživali večerni mir.

»Ah, glejte, fantje, glejte!« vzklikne nenadoma mali Jože. *»Poglejte tja!«*

»Kaj pa ti je?« se prestraši Volkov Karel. *»Zakaj tako kričiš?«*

»Ah, kako lepo je bilo! Ali niste videli? Zvezda se je utrnila na nebu. Prosim, gospod doktor, kam je zletela ta zvezda?«

Profesor je skušal pomiriti Jožka. »Le mirno kri, Jože. Kam je ta zvezda zletela? Gotovo v svojo pogubo. Glej, mali, ta zvezda se je odtrgala od središča, od sonca, ki ji daje življenje, toploto in svetlobo in zdaj jadrno leli v praznino, v temni nič.«

»Škoda,« se oglasi mali. *»Kako je žarela! In velika je bila kakor buča.«*

»No, malo večja bo pa že,« ga zavrne četrtšolec France. *»Veš, Jože, so zvezde, stokrat in še večkrat večje ko naša zemlja.«*

»Gospod doktor, France se prav neslano norčuje. Ti srebrni gumbi tam na nebu naj bi bili večji ko naša zemlja?«

Profesor vrže pest dračja na ogenj in nam pomigne, naj pridemo bliže. Čudovito tiha noč je bila vsenaokrog. Le potok je lahko šumljal in v bližnjem ribniku so včasih zapljuskali valčki.

»Večja ko zemlja? Le pazi, mali! Uran je 14 krat, Saturn 93, Jupiter celo 1279 krat večji ko zemlja. Ali kaj je vse to v primeri s soncem! Sonce je 1,300.000 krat večje ko zemlja in toliko zemeljskih obel bi mogli narediti iz njega. Zdaj se z milijoni kar igramo. Ali veste, kako visok bi bil steber iz enegu milijona igralnih kart? Več ko en kilometer. Zdaj si pa predstavljajte, kaj se pravi: en milijon zemeljskih obel. Če bi zemljo z mesecem vred dejali v sonce in bi bil mesec prav toliko oddaljen od zemlje ko zdaj, bi v soncu še vedno mogel krožiti okrog zemlje.«

»To je naravnost bajno!« vzklikne Karel.

»Le počasi, Karel! Sirius je pa 12 krat večji ko sonce in druga nebesna telesa so celo večja ko Sirius.«

»Tedad morajo biti silno oddaljena, da se nam zde tako majhna.«

»Vsekakor. Naš razum je sicer vse to preračunal, toda fantazija si more te razdalje le stežka predočiti. Ze mesec, ki nam je vendar najbliže, je 384.000 km oddaljen od zemlje, sonce pa 149.480.000 km. Vlak, ki prevozi na uro 100 km, bi moral 170 let neprestano pihati, preden bi prišel do sonca. Svetloba naredi to pot hitreje: v osmih minutah in pol pride do nas. O svetlobnem letu ste pa že gotovo kaj slišali?«

»Kajpak. Učili smo se, da bi oddaljenost zvezd težko preračunili v kilometrih. In da nam ni treba računati z velikanskimi števili, računamo s svetlobnimi leti, namesto s km. Svetloba preleti 300.000 km na sekundo. Svetlobno leto je torej razdalja, ki jo naredi svetloba v enem letu.

»Čisto pravilno. Ali si pa že kdaj pomislil, kakšna velikanska naglica je to? Vlak, ki na uro prevozi 60 km, bi mesec dni sopihal okoli ravnika. Svetloba pa pride v eni sekundi osemkrat okrog. V enem letu naredi od sonca prihajajoča svetloba 63.000 krat to pot. Svetlobno leto je torej 63.000 kratna razdalja zemlje od sonca. In glejte, kako trepeče svetloba marsikatere zvezde. To so zvezde stalnice. Kako strašno daleč mora biti že prva stalnica α v Centauru, odkoder pride svetloba k nam šele v 4 letih in 4 mesecih! To se pravi, da je najbližja stalnica 266.000 krat dlje ko sonce.«

»Prosim, gospod doktor, kako dolgo bi se moral voziti v brzovlaku tisti, ki bi hotel priti na α v Centauru?«

»Če bi hotel kdo potovati tja in bi vprašal sprevodnika: 'Prosim, kdaj pridemo na α ?' bi dobil tolažilni odgovor: 'Približno v 48.663.000 letih.'«

»In če bi Vega zdaj nenadoma ugasnila, tedaj bi jo mogli gledati še 40 let, kako se blešči na nebu.«

»Tako je. Poleg tega pa drvi Vega s hitrostjo 24 km na sekundo (topovska krogla preleti v sekundi le pol kilometra) in bi kljub tej strašni naglici prišla šele v 280 tisočletjih do nas. A to je prava polžja pošta v primeri z Arkturjem, ki naredi v sekundi 674 km. — Kaj pa pravite o Perzeju, ki je oddaljen od naše zemlje 170 svetlobnih let? Temu ozvezdju se je tudi nekaj posebnega pripetilo. Pripoveduj, Karel!«

»Takole je bilo. L. 1901. so zvezdogledi opazili v ozvezdju Perzeja, ki ga dobro poznajo, neko do sedaj nepoznano, zelo svetlo zvezdo. A čez malo dni je začela svetloba pojemat in čez poldrugo leto je bila le še zvezda 12. velikosti kot je še danes. Kaj se je tam zgodilo? Najbrže je bilo kako ugaslo nebesno telo, v katerega se je zaletelo drugo. Zavaljo silne vročine pa, ki je pri tem trku nastala, je telo svetlo zažarelo. Zvezdi sta trčili l. 1731., a mi smo opazili ta žar šele leta 1901.«

»Je tam konec sveta?«

»Kaj še! Potem pride rimska cesta, za njo zvezdne meglice in spirale, potem še dalje in dalje. In kaj je tam daleč? Tega nihče ne ve. Fantje, kdo je ustvaril neskončno zvezdno nebo? Kdo je določil zvezdam nevidna pota, preden jih je ugledalo človeško oko? Kar občutimo resnico Pasteurjevih besed, ki jih je izrekel ob sprejemu v »Francosko akademijo«: 'Kaj je za tem zvezdnatim nebom? Drugo nebo. In za njim? Človeškemu duhu se vedno znova vsiljuje vprašanje: Kaj je nad zvezdami? In nič nam ne pomaga odgovor: Nad njimi je brezkončen prostor in čas. To so samo besede, ki nas ne pomirijo... Nič drugega nam ne ostane, kot pasti na kolena...'«

Profesor je umolknil. Zamišljeno smo se zazrli v ogenj in v svečani tišini smo molili brez besed.

Kar nam pravi profesor: »Fantje, medtem, ko se mi tu pomenkujemo in potujemo po vsemirju, bi nam mogel kdo odnesti ves tabor. Pogledjmo malo naokrog!«

Poskočili smo in obšli ves tabor. Bila je gluha noč. Iz nekaterih šotorov se je slišalo enakomerno dihanje spečih, utrujenih tovarišev — drugega nič.

Po Tóthu — V. 8.

Dva meseca počitnic

Počitnice brez veselja so kakor pomlad brez cvetja in rož. Toda saj poznaš pesem: »Preljubo veselje, oj kje si doma?«

Za te svoje počitnice si določila:

dneve, ob katerih boš prejemale sv. obhajilo;
knjige, ki jih boš čitala;
duhovnika, ki se mu boš zaupala;
prijatelje, s katerimi boš občevala;
delo, ki ga boš opravila.

Zdaj mi pa povej, kako je s teboj?

Te besede veljajo tebi, sestra! Če si le enkrat pregledala letošnji kongregacijski koledarček, si obstala pri njih in se vprašala: »kako je z menoj?« Ker pa je morda koledarček že ves popisán in si ga že spravila v najbolj skriti kotiček svojega predala, zato da pač ne bo nihče čital tvojih zapiskov in skrivnosti, ti bom povedala misli, ki so se mi porodile ob teh, tako pomembnih besedah.

Morda si peto- ali šestošolka ali celo že abiturientka? Pa vseeno je, kdo si; počitnice boš imela tako ali tako.

Da, počitnice! To je beseda, ki razveseli vsako dijakinjo. Saj bo ta čas lahko porabila popolnoma prosto. — Ene ali druge, ki ste z dežele, se boste takoj po končani šoli odpeljale domov k svojim mamicam in očetom, bratom in sestram. Druge se boste zopet odpeljale s svojimi starši k morju, morda v planine. Ene pa bomo ostale v mestu. Pa bodisi, da pojdeš na počitnice, ali pa da ostaneš doma, imeti moraš načrt svojega dela v počitnicah. Marsikatera pa se bo vprašala, ali je zame potreben tak načrt. Zakaj le? Ali ni čisto vseeno, kaj delam v počitnicah?

Ob tvojem oklevanju pa ti bom razodela svoj načrt, ki bo morda tudi pri tebi, draga sestra, lahko izpeljiv.

Kaj bom delala?

Če bom mogla, bom vsako jutro pristopila k mizi Gospodovi, kjer bom dobila novih moči, nove vztrajnosti in veselja za svoje delo. Molila bom tudi zate, sestra, ako ti ne bo mogoče vsak dan prejeti ljubelega Jezusa v svoje srce. Nato se bom vrnila sveža in vsa polna Kristusovega duha domov, kjer bom pomagala mamiči pri njenem težkem delu. Morda se bom v teh počitnicah naučila tudi kuhati in gospodinjiti, da bom mamiči odvzela vse njeno delo. Naj pa ona uživa moje počitnice, saj jaz sem imela že itak dovolj prostih dni med šolskim letom! In če bom mamiči pridno pomagala v mesecu juniju, mi bo dovolila in me tudi denarno podprla, da se bom udeležila skupnega letovanja kongreganistinj v koči pod Stolom. In ker upam, da se bom le udeležila tega letovanja, sem začela misliti, kako bom izrabila ta prosti čas. V lepih dneh bom skupaj s svojimi tovarišicami pohitela v naravo, morda na Stol, Golico, ali pa tudi še kam višje. Ker pa dobro poznam to muhasto Gorenjsko kotlino in vem, da sončnim dnevom slede deževni, si moram napraviti načrt tudi za te. Poiskala si bom tovarišice in skupno bomo predelavale vprašanja,

ki so danes tako aktualna za žensko mladino. Predvsem se bomo pripravljale na debato na našem zborovanju. Zanimal nas bo komunizem, ki razjeda tudi naše, že itak tako maloštevilne vrste. Uverjena sem, da bo marsikatera kongreganistinja postala ob tem bolj vneta za boj za Kristusova načela, ko bo spoznala in se začela zavedati nevarnosti, ki nam preti od te strani. — Tudi socialno vprašanje bo prišlo na vrsto, saj je tudi to problem, kako rešiti ljudi telesne in duhovne krize. Razpravljale bomo o naših karitativnih krožkih in si naredile majhen načrt za naslednje leto. Apostolat se bo tudi uvrstil med naša razpravljanja. O katoliški akciji bomo govorile, o akciji, ki jo mora poznati vsaka kongreganistinja do njene podrobnosti. Malo bolj bo premislila vsaka svoj položaj v šoli in svojo okolico, v kateri se gibljemo. Ta ali ona pa bo vedela svetovati pri tem in drugem primeru. In še dosti drugih vprašanj bomo tu študirale, da bomo res pravilno porabile prosti čas, ki nam bo na razpolago.

Po končanem letovanju pa se bom odpeljala v Ljubljano, da opravi vsakoletne zaprte duhovne vaje. Da, zaprte duhovne vaje! To so dnevi svete tihote in dnevi premišljevanja. To so dnevi, v katerih marsikateremu dekletu posveti žarek milosti. To so ure, kjer se človek popolnoma preda misli na Boga in kjer človek lahko napravi točno »bilanco« čez vse svoje življenje. Marsikateremu dekletu postane prav za prav šele tedaj čisto jasna pot in cilj njegovega življenja. To so ure odločitve, ali za Boga ali proti Bogu! To so dnevi molka. Toda zborovanje! Tedaj so pa dnevi veselja, pa vendar tudi dnevi resnega premišljevanja in razpravljanja o problemih današnje kongregacijske mladine. Tak je moj načrt za mesec julij.

Ostane mi še mesec avgust. Tedaj bom v Ljubljani. Kaj bom delala dopoldne, sem že prej omenila. Popoldne pa se bom kopala z nekaterimi kongreganistinjami. Tu bi svetovala tebi, sestra, in vsem drugim, da bi se povsod, kjer si in kjer boš, zbrala vsa dekleta in pojdite se kopat popolnoma same. Poiščite si skrit kotichek, kjer se ne bodo kopali drugi ljudje. Vzemite s seboj tudi mlajše sestrice in druga dekleta, da ne bodo le-te prepuščene same sebi oziroma ljudem v skupnih kopališčih, kjer ne poznajo npravnosti in Kristusovih besed o pohujšljivcih. In ročno delo vzemite s seboj, da boste ob koncu počitnic lahko pokazale mamiciam svoje delo.

Drug prosti čas bom porabila za čitanje lepih knjig. Pa ne bom čitala kar vse vprek. Ne! Za vsako knjigo bom vprašala svojega spovednika. In kar bo on dejal, bo tudi obveljalo. In tudi drugim kongreganistinjam bom posojevala svoje knjige, da bodo tudi drugi imeli kaj koristnega od lepe leposlovne knjige.

Na poglobitno ne bom pozabila! Kakor sem med šolskim letom izpolnjevala svoje kongregacijske dolžnosti, tako jih bom tudi sedaj. Tudi v počitnicah moram ostati prava kongreganistinja, ki brani, kar brani Cerkev, in graja, kar graja Cerkev.

Tako sem si zamislila letošnje počitnice. Seveda, ne bodo ravno tako potekle, kot si jih predstavljam. Pa načrt imam, ki ga bom izpeljala z božjo pomočjo.

Sedaj bi pa rada čula še tvoje mnenje, sestra. Morda si si ga ti zamislila nekoliko drugače. Toda v bistvu morata biti enaka, saj prihajata iz dveh popolnoma sorodnih duš, iz duš, ki ljubita Marijo. *Kongreganistinja*

Varuj se, da ne boš sirov, če bi bil rad ponosen,

da ne boš brezobziren, če si samostojnosti željan,

da ne boš preziral, če ti ugaja biti originalen,

da ne boš pliteve, kadar meniš, da si duhovit.

Ciril Jeglič

V pouk in vzpodbudo

»Prav je, da ne prezremo tihe a velike manifestacije belgijske katoliške delavske mladine, manifestacije, ki bo za mnoge vzpodbuda, za druge pa koristen nauk.

V letu 1935 je prejela vsa Jeunesse ouvrière chrétienne v Belgiji (žosisti) tole naročilo: »Na veliki petek ob 3 popoldne se bodo vsi žosisti, vsak pri svojem delu, spomnili smrti našega božjega Odrešenika z enominutnim molkom in zbranostjo.«

Mnogo jih je bilo, ki se s to minuto niso zadovoljili. Vabili so svoje delavce-tovariše po tovarnah in delavnicah, naj se jim pridružijo. Ponekod so dosegli, da je tovarniška sirena ob 3 tulila — v spomin Kristusove smrti. Ponekod še več. Dejstva sama naredo tako velik vtis, da je vsak komentar odveč.

Ena minuta molka: misli na Kristusa...!

V Tournai je tiskarna, v kateri dela 250 delavcev. Mlad, osemnajstleten žosist je sam šel k lastniku in ravnatelju tiskarne v tej zadevi. Dosegel je, da je ravnateljstvo v vseh prostorih nabilo razglas: »Veliki petek! Ob spominu na smrt Jezusa Kristusa, ki je umrl za nas vse, bodo ustavljeni danes ob 3 vsi stroji. V vseh prostorih naj vlada eno minuto molk!«

V cementni tovarni v mestu T. so tulile sirene celo minuto. — Vse je obmolknilo. Mnogo delavcev ni moglo skriti ganotja...

V velikih tovarnah okoli Liège so stroji počivali eno minuto. Nekateri delavci se niso spomnili, zakaj to — a so kar instinktivno začutili: »Tri je ura! A, da!« Samo to — pa to pové mnogo.

V Mouscron je prosil žosist gospodarja za to, da bi ustavil ob 3 delo. — Odgovoril mu je, da pusti tu vsakemu svobodo. Mladi borec za Kristusa je šel nato do vseh 20 delavcev laboratorija in dosegel, da so vsi od 3—3.30 zbrano premišljevali, med delom, o smrti Jezusa Kristusa; čez dan so se o njem pogovarjali.

Spet drugi si je izprosil pol ure, od pol treh do treh, dopust od dela, šel po vsej tovarni in opozoril tovariše-žosiste: »Pozor! Kmalu bo ura tri!«

V premogovniku Junet je devet žosistov. Na veliki petek ob 3 je eden od njih prosil delavce, naj molijo v tem svetem trenutku; dvajset delavcev je pokleknilo, drugih štirideset pa je z odkrito glavo stoje opravilo svojo molitev.

V Ženevi je delo na veliki petek splošno počivalo. Vendar je veliko ljudi vseeno delalo; med te so žosisti razdelili 40.000 letakov s sledečo vsebino: »Tovariši delavci, na veliki petek ob 3 minuto molka! J. O. C.«

Tako je poročal o teh mladih Kristusovih borcih Journal de Genève.

Mi pa pristavljamo: Tako preprosto, tako samo ob sebi umevno — in vendar tako čudovito veliko! Čutimo, kako diha iz teh fantov pravi Kristusov duh! Kako hvaležni smo jim za ta zgled!

L.

Molitev

Rdeče rože Ti oltar krasijo
in ptičice Ti pesem žrgolijo,
o Marija!

Ozri se spet na mé — siroto
in skaži, prosim, mi dobroto,
o Marija!

Jaz, grešnik, upam priti
pred tooj oltar in te prositi,
Ah, zdi se mi: pomoč si obljubila,
ko si se nasmehnila,

o Marija!
o Marija!

ila,
Silvanus

Silvanus

Peter Barbarič

Pred 25 leti je izšel pri nas življenjepis Petra Barbariča. Prevod je priredil dijak, a uvod mu je napisal naš Janez Evangelist. S pridom in užilkom so brali ta življenjepis dijaki in nedijaki, danes pa je že skoro nepoznana ta knjiga, kakor nam je nepoznan njen junak. Tam doli na jugu pa je že vstal iz groba in živi: tisoči romajo k njemu in vsem deli velike milosti. Zato je prav, da se tudi mi spet seznanimo z njim, saj nam ima veliko povedati zlasti nam kongreganistom.

19. maja 1874 je zagledal Peter luč sveta v Hercegovini. Dobro mater mu je Bog dal. Ob njej je rasel in pasel ovice in kože svojega očeta do svojih 12 let. Nato se mu je v njegovo veliko veselje nudila prilika, da je mogel v ljudsko šolo. Tedaj je skakal, se smejal in vriskal od veselja, da more v šolo. V dveh letih je dokončal štiri razrede ljudske šole z odličnim uspehom. Silno je želel nadaljevati učenje, toda postati je moral trgovec — za leto dni. Takrat mu je zasijala sreča: v avgustu 1898 je bil sprejet v deško semenišče v Travniku, katero so že osem let vodili očetje jezuiti. Tu je preživel Peter osem srečnih let, pa ne celih: v osmi šoli, na veliki četrtek, 15. aprila 1897, je izdihnil svojo dušo, preden je dopolnil 23. leto. Dva dni pred svojo smrtjo je bil sprejet v Družbo Jezusovo.

Vzoren in nadarjen dijak, pravi kongreganist, večletni načelnik DMK, od vseh ljubljjen, skromen in dober, kakor lilija med trnjem; zgodaj je končal, pa je izpolnil veliko let: tako bi se glasila nekatera poglavja njegovega življenjepisa.

Lanskega leta so prenesli njegove ostanke, še čudovito ohranjene, iz pokopališča v zavodsko cerkev v Travniku. Od tedaj prihajajo ob četrtek — dan njegove smrti — v čim dalje večjih procesijah na njegov grob ne le katoličani, ampak tudi pravoslavni in muslimani, iz bližnjih in daljnih krajev. Zelo številna — včasih po deset dnevno — ozdravljenja in mnoge duhovne milosti pripisujejo verniki priprošnji Petra Barbariča. Zdi se, da posebno rad pomaga brezposelnim in otrokom. Tudi mnogi dijaki se mu zahvaljujejo za pomoč pri učenju.

Zanimivo je, da je Peter umrl istega leta kot sv. Terezija Deteta Jezusa. Tudi Petrovo življenjsko pravilo je podobno »varni poti« male cvetke. Rekel je: »Od vseh poti, ki vodijo v nebo, se mi zdi najkrajša, najlažja in najvarnejša pot spolnjevanja svojih navadnih dolžnosti.«

Zadnjo besedo iz uvoda njegovega življenjepisa pripišemo še tu: Barbarič veselo kliče: »Fantje, za menoj!«¹

P. Vrtovec S. J.

Peter Ribič:

V Krnici

ali

Kako smo letos taborili

(Pripravljuje četrtišolec Peter Ribič uredniku »Naše Zvezde«.)

(Konec.)

Lov? Pogon? Iskanje?

Da Julčeta Ščuke od nikoder ni hotelo biti, je bilo nam vsem hudo, najbolj pa g. patru. Videli smo, v obrazu smo mu brali, kako ga skrbi. Zvečerilo se je in prišla je noč. Julčeta od nikoder! Mar naj ga gremo ponoči iskat? Kam? Sklenili smo torej, da se drugo jutro takoj po maši odpravimo na iskanje.

Med sv. mašo gori pri sv. Urbanu smo vsi brez izjeme molili, da bi se zadeva srečno rešila in bi Julčeta našli ter ga privedli nazaj v taborišče.

¹ Knjigo »Peter Barbarič« moreš naročiti v Jugosl. knjigarni, stane 10.— din.

Takoj po zajtrku smo se odpravili. Ker smo bili trdno odločeni, da se ne vrnemo, dokler ga ne najdemo, pa naj ga magari iščemo do večera, smo vzeli nahrbtnike s seboj in brašno za opoldne. G. pater nas je pred odhodom razdelil v šest skupin po tri in tri. (Kuhar Dore je ostal doma za varuha in da bi nam pripravil večerjo.) Dejal je:

»Glejte, fantje, to pogorje nad cerkvijo sv. Urbana! Razprostira se od vzhoda proti zapadu. Posamezne kmetije vidite gori po pobočjih, vmes pa tudi gozd. Tja gori nekam se je moral zateči naš nesrečni Julče. Preiščimo torej vse to pobočje od tal do vrha. Naša fronta bodi kar se da dolga; zato sem vas razdelil na šest skupin. V šestih smereh prodirajmo proti vrhu. Na vrhu se snidemo. Upam da se enim ali drugim lov posreči. Skupina, ki Julčeta dobi, naj to drugim dovolj glasno — s trikratnim gromovitim ‚Hévreka!‘¹ naznani. Tako, zdaj pa v imenu božjem!«

»Dovolite, gospod pater,« se je takoj na tiste besede oglasil Krpan, »kako naj imenujemo to, kar bomo danes delali, je li lov ali pogon ali iskanje? ‚Lov na Ščuko‘ je malo čudno, zakaj v gori ni rib; ‚pogon‘ je tudi malo hudo, zakaj samo na tatove dvigajo po soseskah pogon. Ali bo torej samo ‚iskanje‘?«

G. pater je kljub svoji zaskrbljenosti Krpanovo vprašanje sprejel, kakor je bilo stavljeno — pol šaljivo, pol resno:

»Kar se tega tiče, da v gori ni rib, bi Krpan, ki je v poetu Ovidu bral o vesoljnem potopu, moral vedeti, da so takrat ribe na drevesih sedele; zakaj torej ne bi tudi naš Ščuka? Vendar pa mislim, da ne gremo zdaj niti na lov niti na pogon, ampak našega ubogega izgubljenca samo iščemo, kakor dobri pastir išče izgubljeno ovco. In še to: ko ga najdemo, ne sme biti nobene žale besede; prijazno ga pozdravimo, ko da se ni nič zgodilo.«

Nato smo prekoračili most, onstran v podnožju pa smo se razdelili v omenjenih šest skupin. V moji smo bili Krpan, moj bratec Pavle pa jaz; prodirali smo na skrajni desnici; g. pater se je vzpenjal s svojo skupinico na skrajni levi.

Začeli smo se vzpenjati. To je bilo veselja! Ze to ugibanje, to pričakovanje: katera skupina ga bo našla? — nas je gnalo kvišku. Pripravljali smo se že dolgo na ‚terensko igro‘; to je bilo še več ko igra: saj je šlo zares!

Vsa gora nas je bila polna. Od vseh strani klic: »Julče, kje si? Hoo, Julče!« Sonce je pripekalo. Mi smo pa lomastili eni skozi goščo, drugi preko lazov. »Hévreka« pa ni bilo slišati.

Prišli smo eni ko drugi do ondotnih samotnih kmetij, povpraševali po takem in takem dečku, toda nihče ga ni videl, nikomur ni bilo nič znano.

Ali naj Vam, g. urednik, še dalje opisujem to naše iskanje? Mislim, da ni potreba. Ko smo se bližali vrhu, smo videli, da se je iz gozda dvigal dim. »Tam bo!« smo si rekli. Od vseh strani smo drli skupaj. Vsaka skupina je hotela biti prva. Pridrli smo skoraj vsi naenkrat gori. Pa kaj je bilo? Neki mož, črn ko oglje, je žgal ogelnico, zato se je kadilo. O Julčetu pa ni duha ni sluha. Razočaranje!

Kaj sedaj? Ali naj se spustimo v sosedno selsko dolino, proti Selcam?

Lačni in žejni smo posedli, da si duše privežemo. ‚Vojni posvet‘ je sklenil, da kako uro počivamo, proti večeru pa se počasi vrnemo...

In tako smo storili...

»Oče, grešil sem...«

Hodile so že dolge sence z nami na naši levi, ko smo se spuščali nazaj v dolino. Nič več nismo bili glasni. Brali smo v obrazu g. patra rastočo skrb. Vendar nam je vprav on vlival pogum:

¹ T. j.: našli smo ga. (Grška beseda.)

»Nobena iskrena molitev ni brezuspešna. Nekje se gotovo pozna!«

In tedaj se je tudi pri nas zgodilo! Poslušajte, g. urednik! Bili smo nekako sredi pobočja, ko zaslišimo iz doline trikrat, glasen »Hévreka!« Spogledali smo se. Kaj to pomeni? Kdo vpije? Komu velja ta klic? Nam?! Mar je Julčeta kdo našel?

»Dore Kuhar je! Kuhar vpije!« so fantje spoznali glas.

Čakal nas je. Ko nas je zagledal, je zavpil. Stekli smo. Kmalu smo bili pri njem. Kar na cesti nas je čakal. Obstopili smo ga. In tedaj smo zvedeli: »Julče Ščuka je v Krnici, v našem taborišču!«

G. pater je odločil: »Do tabora imamo še dobro četrť ure. Mi počasi korakajmo, ti, Dore, pa pripoveduj!«

In je povedal: »Bil sem v ‚kuhinji‘ ter lupil krompir za vašo večerjo. Vse tiho je bilo okrog mene. Kar tam na robu gozda nekaj zašumi. Ozrem se. Iz gozda je stopil Ščuka. Plašno je gledal. Bil je gologlav, ves razkuštran. »Ho, Julče! Servus!« sem vesel zavpil in stekel k njemu, »kod pa hodiš? Mi te pa iščemo!«

»Kje je gospod pater? Kje so drugi?« je boječe vpraševal. Povedal sem mu. Videl sem pa tudi takoj, da je lačen. Peljal sem ga v ‚kuhinjo‘: »Skuham ti čaja, pa kruha podrobiš vanj!« Željno mi je sledil. Sedel je. Ko sem jaz kuril in vse pripravljaj za čaj, je on kar sam začel:

»Strašno mi je žal, da sem vam vsem napravil to žalost, posebno pa gospodu patru. Vsemu je vzrok moja neznačajnost, moja neodkritosrčnost. Knjigo »Naša Zvezda« sem bil domov poslal mami, naj bi tisto o Nonniju še ona brala; mislil sem, da knjige ne bo medtem nihče pogrešil. Ko so jo, sem se strahopetno zlagal, češ, da sem jo vrnil. Vest pa me je pekla. Sklenil sem pobegniti kamorkoli. Pri sv. Urbanu včeraj sem to izvršil. Ko je gospod pater obhajal in ste vsi drugi pristopili k oltarju, sem se jaz — Judež! — izmuznil iz cekve. Nihče ni opazil. Kam? V Ljubljano? Ne! Kam torej? Pa mi je prišla čudna misel: V bližini tabori neka druga taka dijaška družina, ki je dospela isti dan kakor mi v ta kraj. Tam me ne bo nihče iskal. Njim se pridružim! Pa sem jo res od sv. Urbana ubral doli k njim.

Ostal sem pri njih samo kaki dve uri. Bilo mi je strašno dolgčas. Pomisli: ura je bila že skoraj osem in najlepše jutro, oni pa so eni še ležali, drugi počasi vstajali, tretji nekaj telovadili. Kakor se je komu zljubilo. Kakšen red pa pri nas! Zato sem jo kar pobral. Oglašati se je začel želodec, jaz pa niti pare v žepu. Prositi, beračiti pa me je bilo sram. Šel sem na desni breg Poljanščiće, stopil v gozd. Nikjer žive duše. Ali naj grem med ljudi? Želodec je vpil, kričal. Zazvonilo je poldne v več cerkvicah. Mislil sem si: »Zdaj ljudje jedo, jaz pa lačen!« Legel sem in zaspal. Ko sem se zbudil, je bil že mrak. Kje bom prenočil? Naj poiščem kakšen kozozelec? Morda imajo psa, ki bi zalajal in me izdal, ali me celo ogrizel? Ali naj se vendarle vrnem v Krnico in gospoda patra prosim odpuščenja? Ne, ne morem se tako ponižati... Pa sem ostal kar v gozdu. Saj je bila topla noč. Med dvema mladima bukvama sem si napravil svoje vzvišeno ležišče. Nekoliko me je že bilo strah, kaj bi tajil. Ampak vedel sem: Ne daleč taborite vi. — Minila je noč... Želodec se je zbudil zdaj s še hujšo ihto. Zdaj sem se spomnil izgubljenega sina. Tudi on je bil lačen. Rad bi bil jedel rožiče, ki so za svinje... Pa se je začel kesati. In tako tudi jaz; Tudi jaz sem sklenil, da se vrnem in rečem gospodu patru: »Oče, grešil sem...« Čakal sem, da bi prišel popoldne, ob času, ko tabor počiva in bi me najmanj zapazili. In tako, glej, sem prišel. Saj nisem vedel, da me je vsa Krnica šla lovit...«

Medtem je bil čaj gotov. Dal sem mu tudi sira in salame. Izgubljeni sin najbrž ni z nič večjim tekom jedel. Potem pa sva se domenila, da pojdem jaz

gospodu patru naproti in mu vse povem. In tako sem spodaj na cesti čakal in zavpil tisti Hévreka!»

Tako je v naglici poročal Dore Kuhar. Vsi smo bili veseli, najbolj g. pater. Ponovil nam je svojo željo:

»Pozdravite Julčeta, ko da se ni nič zgodilo! Nič izpraševanja! Še manj kaj očitanja!»

In smo ga res veselo pozdravili. Bil je ginjen. G. pater ga je vzel s seboj v svoj šotor. Dolgo ga ni bilo ven. Eni so dejali: »Izpoveduje se.« Krpan je pa deklamiral iz Mutca Osojskega:

Počasi govore si razbremenjuje vest...

O dneh preteklih, burnih — oj, dolga je povest!

Ko je prišel iz patrovega šotora, je res imel oči vse objokane...

»Kako sem postal katoličan.«

Tisti dogodek s Ščuko je bil gotovo znamenit. Še znamenitejše pa je bilo, kar se je zgodilo takoj dan zatem. Obiskala je Julčeta mati. To samo po sebi ni bilo nič izrednega, saj so nas starši in strici in tete ves čas obiskavali. — Izredno je bilo to, da je gospa prosila, naj bi šla tudi g. pater pa jaz z njo in Julčetom malo v stran od taborišča h kratkemu razgovoru. Šli smo torej gori h koncu travnika in robu gozda. Meni se je zelo čudno zdelo, zakaj hoče gospa tudi mene imeti poleg sebe. Pa sem kmalu izvedel.

Gospa je odprla svojo torbico in vzela iz nje pogrešano »Našo Zvezdo«, potem pa to-le dejala:

»Julče mi je pred nekaj dnevi poslal to »Našo Zvezdo« s pisemcem, ki mi je v njem zapisal, da mu je knjigo dal sošolec Peter Ribič s priporočilom, da prebere povest »Kako sem postal katoličan«. Prebral jo je, a želel, da bi jo prebrala tudi jaz. Zato mi jo je poslal. V pisemcu je pa dostavil: ‚Glej, mamica, Nonnijeva mati tam gori v Islandiji se je od svojega dvanajstletnega sina Nonnija za zmerom ločila, pa ni nič jokala, ti hočeš pa mene zmerom pri sebi imeti in me ne pustiš zjutraj h kongregacijski maši. Bodi še ti, kakor je bila Nonnijeva mati!‘ Vidite gospod pater, to mi je pisal moj sin. Radovedna sem bila. Pazljivo sem prebrala povest. In zdaj Vam moram priznati: globoko me je pretresla. Vse je čudovito v njej! Čudovito je že to, kako je mali Islandec dobil v roke občno zgodovino italijanskega pisatelja Cantu-ja in začel sanjati o jugu, o Rimu, o starih Grkih in Rimljanih; čudovito spet je, s kakšno vero mu je mati rekla: »Stanovitno moli, pa te bo Bog gotovo uslišal!« In še bolj čudovito, kako se je tudi francoski grof v Avignonu zmislil vprav na mrzlo Islandijo tam gori in si zaželel dveh islandskih dečkov, da jih izštudira v Franciji. Kakor pravljica bi se mi vse to zdelo, kakor za sanje bi vse to smatrala, ako ne bi tisti Nonni res živel, ki je do pičice vse tako doživel, kakor je popisal, in ki je zdaj jezuitski pater, star že nad sedemdeset let, in ki je to povest svojega življenja povedal že tisočem in tisočem hvaležnih poslušalcev v raznih mestih, ki so ga prosili, da jim jo je prišel povedat. Hvaležna sem Vam, gospod pater,« je dejala, »da ste sprejeli Julčeta v kongregacijo, hvaležna tudi tebi, Peter Ribič« — veste, g. urednik, pri teh besedah me je bilo kar sram, ko vendar nisem nič posebnega storil za Julčeta — »da si tako dober z mojim sinom in da si ga opozoril na to nenavadno zgodbo. Dà, junaška je bila ta islandska mati in vredna, da jo posnemamo vse matere. Vidiš, Julče, to sem tudi sklenila ob tej povesti. Ali pa hočeš tudi ti biti kakor Nonni, tako ukaželjen, tako vztrajen, tako hvaležen otrok?«

In čujte, g. urednik, kako pametno je Julče odgovoril:

»Saj si brala, mamica, da je Nonni dobro premislil, ali je tisto možno, preden je kaj obljubil, kar pa je obljubil, je držal kot pribito.«

Mati je bila z odgovorom zadovoljna: »No, katere tri stvari pa ji je obljubil? Ali si si jih zapomnil?«

Julče jih je točno znal: P r v o . da bo vsako jutro, ko bo vstal, opravil kratko, a prisrčno molitev. D r u g o , da bo vsak večer, preden bo legel, opravil kratko, a prisrčno večerno molitev s pogledom nazaj na minuli dan, ali jê na pravem potu, in da bo vselej Boga prosil odpuščanja, če čez dan ni kaj prav storil. T r e t j a , da se bo tudi preko dneva večkrat Boga spomnil s kratko prošnjo, kakršnokoli, n. pr.: »Ljubi Bog, pomagaj mi, da zmerom ostanem dober, pošten mladec.«

Gospa je očitvidno bila presenečena. Rahlo je vprašala:

»Pa mi tudi ti obljubiš vse troje?«

Tedaj je g. pater posegel vmes:

»Gotovo, gospa, si bo prizadeval; dokaze vidim, da je Julče to že sklenil.«

O laži, o begu... ni g. pater nič spomnil. Bilo je odpuščeno, pozabljeno.

Kam seže, kakor večkrat povdari g. pater, vpliv dobre knjige!

Hvala ti, Nonni!

»Beseda dana, vez velja!«

Bližal se je konec našega taborjenja. Še trije dnevi so bili naši. Treba jih je bilo dobro izrabiti! In smo jih — zlasti s kopanjem. Vendar pa nismo pozabili danih obljub.

Prvi dan smo obljubili, da se pojdemo nazadnje zahvalit žalostni M. b. na Bukovem vrhu; saj smo se bili v Krnici izročili njej v varstvo. Določili smo predzadnji večer za to pot. Čez dan smo pripravili nekaj bakel, da bi si svečili, ako bi bilo treba. Imeli smo tudi par baterij.

Veselo smo se vzpenjali proti vrhu. Pa čudno! Podnevi je bilo sijalo sonce, proti večeru pa se je pooblačilo. Ko smo prišli na vrh, do cerkvice, je bilo že vse nebo prevlečeno s črnimi oblaki. Iz daljave je zamolčko grmelo. »Huda ura bo! Bog nas varuj toče!« smo vzdihali.

V cerkvi, ki tako na daleč kraljuje, smo najprej odmolili rožni venec — žalostni del — potem pa peli litanije Matere božje. Odpeli smo vse pesmi, ki smo jih znali z evharističnega kongresa.

Veste, g. urednik, kar kipele so nam pesmi iz prsi v zahvalo žalostni Materi božji za toliko veselja, ki smo ga bili užili vse tiste dni taborjenja.

Medtem ko smo bili v cerkvi, je zunaj završalo, usul se je dež, začelo se je bliskati, grom je stresal šipe v oknih. Piš je butal v okna, v vrata, da so loputala. Seve, ko smo bili v taki višini!

Nevihta ni hotela ponehati, ni šla dalje. Stopili smo iz cerkve v lopo pod pročeljem. Nudil se nam je grozen, ali veličasten prizor! Vsi vrhovi okrog, vse doline pod nami, prej vse tako lepo, zdaj vse zavito v neprodorno meglo. Blisk za bliskom je sekal v temo, grom za gromom je bobnel nad nami. Strašno lepe so bile ognjene kače v tisti črni temi! In ploha je lila kakor iz škafa! Mi pa sami! In vendar nas ni bilo strah! Zadivljeni smo gledali ta čudoviti prizor narave! To ni bila luč v gorah, ampak tema v gorah! G. pater pa je dejal: »Bog je dal Izraelcem zapovedi na Sinajski gori med gromom in bliskom. Kar se zdaj godi okrog nas, se mi zdi kakor simbol: kljub viharju smo veseli, brezskrbni, saj smo pri Mariji! Fantje, tudi vas čakajo v življenju viharji; spomnite se takrat žalostne Matere božje!«

Še bi bili radi zrlji v ta strašno veličastni prizor, ali ura je bila devet in treba se je bilo vrniti kljub dežju. Zapalili smo torej bakle in odprli baterije, sprijeli se trije in trije preko ramen pa hajdi v dolino! Tudi ta sestop je bil nepopisno lep: ves čas smo peli, gromovi so nam odgovarjali, pod noge pa

nismo nič gledali, kam stopimo. Naše duše so doživljale — to so dejali pozneje vsi — tisti večer nekaj povsem novega, neizrekljivega, veličastnega. Teles pa prav za prav nismo čutili.

Do kože premočeni smo prišli v Krnico, in vendar vsi — srečni!

Zadnji dan.

Drugi dan je bila nedelja, zadnja našega taborjenja. Ob osmih smo odšli k sv. Urbanu. Imeli smo recitirano mašo. Vsi smo stali ali klečali okrog oltarja. V presledkih smo peli evharistične in Marijine pesmi. V cerkvi je bilo tudi dosti domačinov, posebno starih ljudi, ki ne morejo več v župno cerkev. Tudi nekaj letoviščarjev je prišlo. G. pater je pridigal kar izpred oltarja. Evangelij je bil tisto nedeljo o krivičnem hišniku, o dolžnikih in dolgovi. G. pater je začel s tem, kako se razne vlade zdaj trudijo, da bi uredile vprašanje kmečkih dolgov, nato pa je govoril o tem, da smo vsi dolžniki Boga in v čem so naši dolgovi.

Med mašo smo bili seveda vsi pri sv. obhajilu. Tudi Julče. Pozneje sem slišal, ko je dejal neki kmečki očanec: »Ti letoviščarji nam dajejo dober zgled. Takih smo veseli!«

Po maši so se pred cerkvijo g. patru stari ljudje zahvaljevali, da so imeli trikrat tako lepo nedeljsko službo božjo. Prosili so: »Prihodnje leto spet pridite!«

Hitro, v nekem nemirnem razpoloženju je mineval dan. Nihče ni rekel, toda vedeli smo vsi: jutri odpotujemo.

Po večerji so drugi pripravljali drva za zadnji taborni ogenj, in sredi pri-tajenih glasov so se slišali posamezni akordi plunke in uglaševanje gosli. Jaz sem se za lučaj, dva, oddaljil na bližnjo vzpetino in legel v mehko travo. Pre-letel sem v mislih te tri tedne našega taborjenja. Vse, kar je bilo manj vese-lega v teh dneh, je splahnelo iz spomina, ostali so le svetli vtisi. Hvala Bogu, Julče je zdaj naš, in upam, da bo ostal za vedno, sem si rekel.

Visoko nad menoj so se užigale že zvezde, te lepe, lepe zvezde. Cerkvica sv. Urbana je vsa zamišljena kazala s svojim zvonikom tja gor v nebo. Bela cesta se je vila skozi dolino, Poljanščica je šumela ob njej.

Oglasil se je žvižg: zadnji nastop okrog ognja. Skočil sem pokonci. Julče je pritekkel k meni in želel, da zadnji večer sedimo skupno pri ognju Pavle, jaz in on.

Preden smo šli v šotore mi je g. pater namignil, da stopim k njemu. »Peter,« je rekel, »zdaj si lahko vesel. Tvoje molitve in žrtve niso bile zaman. Hvala ti! Ostani pa še naprej ,ribič', saj je še mnogo tvojih tovarišev, katere moraš ujeti na svoj trnek — za Jezusa in Marijo.«

Hotel sem malo ugovarjati, češ, saj nisem samo jaz molil za Julčeta, molili so in se žrtvovali tudi drugi, morda še več kot jaz, toda g. pater mi je stisnil roko in rekel: »Pojdi zdaj; lahko noč!«

Čustvo popolnega, neskajjenega veselja me je prevzelo in najrajši bi bil zavriskal v zvezdnato noč. Zdi se mi pa, da sem tisto noč še v sanjah prepeval.

Slovo.

Ko smo se drugo jutro vrnili od sv. Urbana in naglo pozajtrkovali, smo se šli vsi skupaj zahvalit našemu dobremu gostitelju g. Krničarju in njegovi ženi, naši skrbni gospodinjji, ki nam je toliko dni pekla vsakdanji kruh.

Potem pa smo podrli šotore. Preden smo jih naložili na voz in si naprtili svoje prazne nahrbtnike — kako, vse drugačni so bili prvi dan! — nas je g. pater še enkrat zbral sredi travnika okrog sebe in dejal: »Fantje! Veste, da

je danes — šesti dan avgusta — Gospodovo spremenjenje na gori. Na goro Tabor je bil vzel Gospod Petra, Janeza in Jakoba. In ko so ga ti trije učenci videli spremenjenega — njegov obraz se je zasvetil ko sonce in njegova oblacija so postala bela ko luč — in ko so ga videli sredi med Mozesom in Elijo, tedaj je Peter rekel: »Gospod, dobro je, da smo tukaj; ako hočeš, naredimo tukaj tri šotore...« Ali Gospod ni hotel nič slišati o šotorih, nič o tem, da bi ostali na gori, ampak vrnil se je z učenci nazaj med ljudi, tudi med sovražne farizeje. Fantje! Peter, Janez in Jakob, Tone in Pavle in Andrej in vsi drugi, mi smo bili več ko tri tedne v gorah. Lepo je bilo. To vsi priznate. Napolnili smo si pljuča z gorskim zrakom. Telesno smo se gotovo okrepili. Kaj pa duševno? Ali smo se kaj spremenili? Kakšno je naše spremenjenje na gori? Na slabše ali na bolje?« Tedaj smo odgovorili sicer nekoliko boječe, vendar pa z zaupanjem:

»O, gospod pater, upamo, da — na bolje!«

Salve Regina!

»Malo peške, malo kolima« — po južni Srbiji

(Piše kongreganist Francè Vrolih.)

(Nadaljevanje.)

IV.

Ko sva prekoračila prvi hrib, sva naletela zopet na železnico; v dolinici pa je ležala majhna turška vasica; kmetje so pravkar mlatili. Na okroglem prostoru so poganjali živino po snopeh okoli; rada bi si поблиže ogledala, kako ravnajo z žitom naprej, a nisva imela časa.

Zopet sva se pričela vpenjati. Nasproti nama je privozil avtobus. Potniki so pri vseh oknih občudovali ali najino vztrajnost ali pa »neumnost«, ker v taki vročini hodiva okoli, mesto da bi se peljala. Najbrž, da je bilo poslednje; kajti nikjer nisva našla pravega umevanja za turizem in tudi nobenega srbskega dijaka nisva našla na vsem potu.

Pokazali so nama stezo, ki pelje skoraj naravnost preko serpentin; tako sva si zopet prikrajšala nekaj kilometrov. Kmalu sva pa sama prišla na sled, da tudi telegrafski drogovi niso postavljeni ob cesti, temveč je speljana žica čez drn in strn, skoraj premočrtno med posameznimi postajami. Poslužila sva se tega izsledka in jo mahnila kar vprek čez skale in kamenje ter kmalu prišla v dolino. Pod cesto sva zapazila »čezmo«. Nagonsko sva krenila k njej. Voda je bila izborna. Napis na njej je bil bolgarski.

Zopet sva prišla v rodovitno dolino. Na obeh straneh ceste so bile njive s koruzo, ki so jih pravkar namakali. Iz zajezenega potočka so speljani jarki do njiv, kjer voda odteka med posamezne brazde in njivo temeljito namoči, nato pa odteče na naslednjo, kjer opravi isti posel. Občudovala sva to originalno namakanje, ki ni brez uspeha; saj so bila marsikje koruzna stebila do dva metra visoka in še več, ter ne brez storžev.

Do Kičeva sva imela približno še deset kilometrov. Za nama je privozil avtobus in, ne meneč se za najine proseče poglede, je švignil mimo. Toda kakih petdeset metrov pred nama se je ustavil, začel pretrgano ropotati ter spuščati dim.

»Ta pa ne bo več daleč prišel,« sva se norčevala. »Prej bova midva v Kičevu kot on. Morda se bodo nama še potniki pridružili in bova imela družbo.«

Avtobus je vztrajno ropotal in pohitela sva, meneč:

»Morda so ga pa že popravili. Hitiva, da naju vzame gor, če drugam ne, vsaj na streho.«

Ko sva se približala, nama je že šofer migal z roko:

»Ajde brže! Ajde!«

»Nemamo novaca.«

»Ajde, ajde! Ništa ne smeta!«

Nisva si dala dvakrat reči in že je avto odbrzel. To sva bila vesela. Potnikov ni bilo mnogo in udobno sva sedela na mehkih sedežih. Seveda sva si takoj oblekla srajci in dala svojo zunanost v red. Pogovor se je brž pričel. Prijazen mlad gospod nama je razlagal okolico, ki je dobila lepše lice. Zelena široka dolina in na pobočju bele vasice. Skoro kot v Sloveniji.

Odrzeli smo skozi neko vas in se približevali Kičevu, katerega so naznanjala visoka vojaška poslopja. Ko so sopotniki zvedeli za najin cilj, so nama hiteli praviti o poti, bližnjicah in podobno. Kako koristne so nama bile take dobrohotne informacije! Že je avtobus vozil po kičevskih ulicah, od katerih so bile nekatere tako ozke, da jih je

dobesedno zamašil. Čudil sem se šoferjevi spretnosti, ko je manevriral z velikim vozilom brez nezgode na levo in desno, dokler se nismo ustavili skoraj na drugem koncu mesta. Zahvalila sva se šoferju za njegovo prijaznost, mladi gospod pa naju je povabil v hišo in naju vprašal, če hočeva nadaljevati pot ali prenočiti pri njem.

Ura je bila šele pol štirih popoldne, zato nisva hotela izgubljeni čas ter sva se odločila, da odrineva naprej. Takoj je hotel iti z nama, da pokaže, kje je kolodvor, kajti vlak bo v kratkem privozil in se je bal, da ga ne bi zamudila. Ko sva mu povedala, da nameravava vso pot prehoditi, je kmalu našel neke nekega kmeta, ki je imel približno isto pot kot midva. On naj bi naju vodil, dokler bi mogel, po bližnjicah. Založil je naju še s potrebnimi instrukcijami in odrinili smo. Kičevci so radovedno gledali za nami in Turkinje, ki so se bile pred nami zakrile, so za nami previdno privzdigovale prtičke, da bi bolje videle »svetski putnike«.

Možiček, ki naju je vodil, je bil star že šestdeset let, a je vendar prav tako urno hodil kot midva. Prihajal je tudi iz Skoplja, kjer je bil na poroki svoje hčere, in bil namenjen v Strugo ob Ohridskem jezeru. Imel je značilno široke hlače in suknič z velikim mornarskim zavratnikom, vse iz debelega rjavega sukna, ter na glavi belo kapico v obliki polkrogle. Brašno pa je imel v obrnjeni celi ovčji koži, ki jo je kot nahrbtnik vrgel preko rame na hrbet.

Hodili smo in počivali. Srečavali smo ljudi in vozove, videli zanimive doline. Ob nekem izvirku se nam je pridružil kmet, ki je vedel za Slovenijo, Ljubljano in Slovence. Sedaj sva se pa prelevila iz inženirjev v politike, kajti spraševal naju je o evropski politiki in hotel izsiliti iz naju kake izjave o vladi. Dr. Antona Korošca je zelo hvalil in vprašal:

»Da li nije on katolički pop?«

Ko sva dejala, da je, je rekel:

»E, šteta. Inače je on vrlo dobar čovek. Ali ja ne volim popove. Katoličke popove ja ne poznajem, kakvi su.«

Začeli smo se vzdigovati v hrib. Vprašala sva Makedonca, kaj je on.

»Šta drugo nego Makedonac. Ovde su svuda Makedonci, pa i u Bugarski i Grčki.«

»A gde ima jih više, u Jugoslaviji ili u Bugarskoj?« sva vprašala.

»Svakako ima jih ovde više, ali i u Bugarskoj ima jih nekoliko milijardi.«

Skoraj bi se bila zasmejala tako naivnemu pojmovanju.

V planino smo zelo hiteli, včasih smo za nekaj minut posedli, nato smo se spet pognali kvišku, dokler nismo prišli na valovito planoto do izvrstnega studenca, kjer smo dalj časa počivali. Zaskrbljena sva vprašala, kako daleč je še do vasi, kajti mrak se je že ulegal na zemljo. Tudi se je naju polaščala bojazen, da naju ne bi Makedonca kam zavedla, saj sva jima bila izročena na milost in nemilost.

Mladi Makedonec se je ločil od nas in s »čičem« smo nadaljevali pot. Na več krajih so pastirji čuvali črede in psi so se srdito zaganjali v nas, toda pastirji so jih povsod vztrajno odganjali.

Stemnilo se je. Že itak težavna skalnata pot je postala še težja. Čiča je hodil prvi, midva sva stopala trdo za njim. Nebo je bilo oblačno in nikjer nisva uzrla nobene lučce. Nobene sledi o vasi ni bilo, dasi smo hodili že več ko pol ure od studenca.

Pot se je pričela spuščati. Vesela sva bila, dasi je bil ta del poti najtežavnejši. Kot bi hodili po debelem grušču, prav taka pot je bila in noga nam je zdrsavala raz kamenje. Pri tem so pa trpeli največ naši gležnji. Mene je poleg tega tudi koleno mučilo. Končno smo v daljavi uzrlu lučce in za četrte ure smo bili na postaji Slivno, kjer je bila tudi gostilna.

»Čiča« je stopil noter in zvrnil šilce »rakije«, midva sva pa stopila v nekako klet, kjer so bile primitivne postelje iz desk, misleč, da bomo tukaj spali. Neki mož, ki je ravno večerjal notri, nama je pojasnil, da ni več prostora, ker je že vse zasedeno. Tedaj se je oglasil tudi najin želodec in poželjivo sva pogledavala moža, ki je večerjal jed, nama nič kaj poznano. Poleg skodelice je imel dobršen hlebec kruha.

Opogumil se je Jože ter ga poprosil za malo kruha.

Tedaj pa je mož takoj prerezal hlebec na dvoje, dal njemu polovico, ostalo polovico pa je ponudil sam od sebe meni. Osupnila sva nad tako gostoljubnostjo poštenega Makedonca.

Že je prišel »čiča« in nadaljevali smo pot. S čudovitim tekom sva natapavala kruh, kakršnega ne bi pri nas nikjer dobila. Črn je bil malo manj kot oglje, tudi okus je bil povsem drugačen od našega kruha, po ustih se je vlekel ko testo in vendar je nama teknil, saj sva poslednjic jedla pri bolgarski čezmi.

Vasi ni bilo nikjer videti. Kmalu smo prišli na glavno cesto in dospeli do žandarmerijske stanice, kjer sva upala na prenočišče. Besen pes se je zaletel proti nama, da sva morala počakati pri ograji. Kmalu se je v poslopju prižgala luč in orožnik je prišel ven. Ko sva mu razložila najin položaj, je dejal, da popotnikov sploh ne smeje sprejemati in nama je povedal za nekak hlev ne daleč od tam, kjer po navadi potniki prenočujejo.

KONGREGACIJSKI OBZORNİK

DMK pri sv. Jožefu v Ljubljani.

Oglašamo se tudi mi, da povemo bratom, da delamo in napredujemo. V štirih oddelkih se zbiramo vsak teden v svojih kongregacijskih prostorih. Starejši smo obravnavali letos predvsem vprašanja, ki se tičejo MK same: posvečevanje samega sebe, apostolat, pomen Device in Matere Marije v našem in v katoliškem življenju sploh. V postnem času smo imeli predavanja o komunizmu, nacionalizmu in druga, ki so jih deloma pripravili sami kongreganisti. Mlajši pa živalo kujejo svoj značaj in izoblikujejo svojo osebnost, da bodo po sprejemu v MK svoji Gospe, Kristusu Kralju in nam vsem v čast in ponos. Redni sprejem je pri nas šel v 4. razredu. Marsikatero izpite mora novinec prestopiti, preden je sprejet v izbrano četo Kristusovih borcev. — Dvakrat v mesecu se pa vsi zberemo pri skupni sv. daritvi z obhajilom. Sv. mašo vedno recitiramo. Najboljši latince med nami skrbi za prevod mašnih molitev. — Letos smo napisali nekaj številčk svojega domačega lista »Mi smo iz zarje rojeni«. — Ob začetku leta smo imeli kongregacijsko proslavo za starše in prijatelje naše. P. voditelj jo je popisal v »Naši zvezdi«.

Ob priliki sprejema v MK, v februarju, smo podali kratko, a močno igro o hudobnem kralju Herodežu in o pristnih fantih. Za maj pripravljamo zaključno proslavo. Prvo soboto v maju pa so četrto- in petošolci sami priredili Marijino proslavo za vso našo DMK. Najlepše točke so bili opisi Marijinih svetišč in romarskih potov okrog Ljubljane. — Po novem letu smo vpeljali tečaj za poučevalce kandidator. Doslej je g. voditelj sam poučeval novince, zdaj se pripravljamo, da sami prevzamemo to nalogo. Potrebna pa je prav vestna in temeljita priprava glede snovi same in glede metode poučevanja. — Naše delo v odsekih je šele v razvoju. Starejši kongreganist je vodil letos misijonski krožek pri mlajših. Za božič in veliko noč smo zbirali darove in pirhe za ubožce. Veliko pričakujemo od evharističnih odsekov: vedno večji smisel za molitev, žrtve, pogosto udeleževanje pri sv. daritvi in sv. obhajilu morajo vzbuditi! Sicer pa lahko rečemo, da skoraj vsi naši kongreganisti vsak teden prejemajo kruh živih. To nas navdaja z veseljem in zaupanjem v bodočnost. Dobršen del kongregani-

stov deluje tudi v DKA. Precejšnje ovire nam dela to, da imajo nekateri dopoldanski, drugi pa popoldanski šolski pouk.

Tudi za razvedrilo skrbimo. Zlasti pozimi se zbiramo radi v naših kongregacijskih prostorih. To sta dve veliki sobi, s prijaznimi kotički, kjer moreš brati, igrati ali kramljati. V božičnih počitnicah nas je nekaj fantov »zimovalo« v gorah. Tudi nekoliko smuških izletov smo napravili. Doma pa imamo igrišče, kjer je ob lepem vremenu vsak dan živo. Zavedamo se, da nimajo vsi naši bratje take sreče kot mi, ki imamo tako lepe kongregacijske prostore, in sicer popolnoma zase, ki so nam vsak čas odprti; pa še tako lepe kongregacijske kapele, ki je vsa v naših barvah, modra vsa, le apside bela. — V velikih počitnicah bomo šli spet taborit; saj imamo lastne šotore. To so za naše najmlajše taborne duhovne in telesne vaje. Kako smo lani taborili, vam je letos popisoval Peter Ribič. Vse je bilo tako, kakor tam stoji, skoraj še lepše, le da Ščuke ni bilo. Vsi drugi pa so živi fantje: Krpan, Kobilica, Skakavt in drugi. Naj bo dovolj! Na svidenje na zborovanju!

Francetu Semerlu,

kongreganistu - sedmošolcu v Zavodu sv. Stanislava.

Tako je bilo tiste dni: bližajoče se velikonočne počitnice, pomlad in sonce — po vseh hodnikih je odmevala pesem in prešeren smeh. Tedaj je nad naše veselje priplul črn oblak: Francelj nam previsu. Za hip je vzdvomilo v nas, pa prav tedaj je zaplapolala drobna svečka, nato pa ugasilna prav na evetno soboto ob osmih zvečer.

Utrgalo se je nekaj v nas, nekaj težkega nam je leglo na duše in stopili smo v krog: »Kaj je mogoče?« Tedaj smo spoznali, da smo vsi kot eno, da ga nam je strgala smrt prav iz srca ...

Težak vzduh po svečah in cvetju je ležal v avli. Tih in nepremično so stale straže ob mrtvaškem odru. Zunaj je enakomerno padal dež. Prav tedaj smo prišli od pevске vaje: učili smo se tisto narodno »Spomladi vse se veseli«, da jo zapojemo Franceljno v slovo. Bili smo še pod vtisom pesmi, ko je nenadoma močno potegnil veter in skozi vrata je pljusnil dišeč val prvega cvetja. Nemo smo se spogledali in kot da smo vsi videli v srca, nam je vsem prišlo na misel:

»kakor pravi pesem — pomlad že prišla bo, k' tebe na svet' ne bo, k' te bodo d'jali v to hladno zemljò...«

Pomlad je prišla, pod tvojim oknom se je ustavila in zadehtela, čez tvoje obličje pa je šel nasmeh smrti.

Odšel si v pravo, večno pomlad! Marija te je sprejela in odvedla h Kristusu! Tam nas počakaj! Vsi pridemo za teboj. Ne pozabi nas, — mi te ne bomo nikoli! **Sošolci.**

Pij XI. bo zadnjega maja stopil v svoje 80. leto. Prosimo Boga večkrat za sv. Očeta. Naše molitve naj bodo izraz ljubezni do Petrovega naslednika. Naj nam ga božja Dobrota še dolgo ohrani.

Belgijskega misijonarja-mučenika p. Damiana, apostola gobaveev, so začetkom maja prepeljali v domovino, ki mu je priredila veličasten sprejem. S posebnimi vlaki se je pripeljala silna množica ljudstva. V pristanišču so sprejeli ladjo belgijski kralj, belgijska vlada, zastopniki oblasti, kardinal van Roey i. dr. Ko je kardinal blagoslovil krsto, je spregovoril ministrski predsednik van Zeeland. Dejal je med drugim: »Nikoli se ne bomo mogli dosti pokloniti pred to krsto. Ona hrani v sebi umrljive ostanke enega največjih herojev, kar jih je človeštvo imelo...« In mi sami, koliko mu dolgujemo! Kadar smo trudni, nejevoljni nad nizkostonosnimi, ki nas obdajajo, ali utrujeni nad svojo lastno majhnostjo — kako se okrepcamo ob pogledu na to čisto in vzvišeno življenje.

Novo igrišče športnega kluba Concordia v Zagrebu je blagoslovil pomožni nadškof mons. Al. Stepinac. V svojem nagovoru je poudaril: »Ni resnično mnenje modernega sveta, da je katoliška Cerkev sovražna športu. Res je, da Cerkev ne odobrava vseh idej modernega sveta o športu — to pa se nikakor ne pravi, da bi bila športu nasprotna ali celo sovražna! Kakor vse druge stvari, tako gleda Cerkev tudi na šport sub specie aeternitatis. Vse, tudi šport, mora služiti večji slavi božji. Zato mora imeti tudi tenis slavo božjo za svoj zadnji cilj.

Neposredni namen športa pa mora biti pošten odpočitek duha po dostojnem razvedrilo telesu. Počitek je potreben duhu in telesu. Stvarnik nas je postavil pred vso lepo stvarstvo zato, da jo uživamo in da v tem užitku najdemo počitek od vsakdanjih naporov, ki čisto tarejo duha in telo. Cerkev ne obsoja športnih iger, kakor ne obsoja nobenega poštenega razvedrila, ampak ga smatra celo za potrebnega, da more človek doseči nadnaravne cilje, za katere smo ustvarjeni.

Cerkev obsoja zlorabo, neomejeno in pretirano gojitev športa, zato ker šport ni sam sebi namen, ampak je samo sredstvo, ki nam pomaga, da v duhovnem delu, ki človeka utruja in izčrpa, zgubljenosti moči nadomestimo. Nemiški pregovor pravi: »Mach

nie das Spiel zum Lebensziel!« Igra ne sme postati smisel življenja. To ni samo škodljivo, je tudi človeka nevredno.

Cerkev obsoja one, ki zanemarjajo svoje stanovske in socialne dolžnosti, da se posvečajo športu. Najprej stanovska dolžnost, nato šele športna zabava! Mladina, posebno dijaška, mora najprej študirati, izpolnjevati svoje dolžnosti do Boga, do staršev in tudi do svojega naroda — šele nato pride šport.

Ne smemo pa nikdar pozabiti, da nas Bog povsod vidi, tudi kadar igramo. Veselimo se v Gospodu. Naj si zapomnijo mladi ljudje odgovor, ki ga je dal sv. Karel Boromej onim, ki so ga vprašali, kaj bi storil, če bi mu med biljardno igro povedali, da bo v najkrajšem času umrl! Odgovoril je: »Kar najbolj bi se potrudil, da bi igro dobil.« Poštena igra je Bogu všeč in zato more biti zaslužna za večno življenje. Zabavajte se, dragi fantje, a zabavajte se v Gospodu!«

V misijonskem delu so na prvem mestu Holanci. Lansko leto je bilo 5169 hol. misijonarjev, tako da pride na vsakih 580 katoličanov en misijonar. Lansko leto so Holanci nabrali za misijone 24 milijonov dinarjev.

Osservatore Romano poroča v času pred Veliko nočjo o raznih duhovnih vajah v Rimu, ki trajajo navadno tri dni in se končajo s skupnim sv. obhajilom. Tako beremo o duh. vajah za zdravnike, za učitelje, za umetnike, za časnikarje, za vsak stan posebej; vsako leto imajo svoje tridnevne zaprte duhovne vaje tudi plesalke in baletke kraljevega gledališča v Rimu. Letos so se jih udeležile prav vse, ena je prišla še nalašč zato z Dunaja v Rim. Delo Katoliške akcije!

Calles, znani mehikanski preganjalec katoličanov, je bil izgnan iz Mehike in deportiran v Združene države. Udeležen je bil pri atentatu na vlak, kjer je našlo smrt 70 ljudi. Atentat je bil političnega značaja. Z njim so morali tudi Luis Morones, Luis Lesu, Melches Ortega, njegovi vneti sodelavci od včeraj, Nemesis!

Bela Khun in njegova kariera. Odkar se je ta mož pojavil spet v Evropi, v Španiji, da izpelje tam sovjetsko revolucijo, se spet mnogo govori o njem. Najprej je bil v mladosti krojaški vajenec, nato pa je dobil službo pri nekem mestnem podjetju v Budimpešti. Med vojno je stopil v ozke stike s socialistično stranko. Po vojni pa, ko sta prišla v glavno mesto Ogrske Zinovjev in Manulski, da bi izzvala revolucijo, sta imenovala Belo Khuna za voditelja komunistov in potem za diktatorja. Res, on Moskve ni razočaral: čas njegove diktature je gotovo najbolj krvava stran ogrske zgodovine. Ob polomu komunistične diktature je zbežal v Moskvo in tam v raznih službah in misijah zbujal občudovanje radi svoje grozovitosti. Še celo za Čeko je bil prehud. Vodil je večkrat kazenske ekspedicije. Skupno z Vorošilovom, sedanjim maršalom

rdeče armade, je zatrl upor kmetov v Tambovu. Tam je vse vasi požgal, tako da ni ostala niti ena hiša neporušena. Pomoril je prav vse ljudi, ki so mu prišli pred oči! Nato so mu poverili očiščenje Krima od ostankov bele armade. Kljub dani besedi, da bodo vsi, ki se vrnejo k rdeči armadi in ostanejo na Krimu, pomiloščeni, jih je dal v dveh mesecih postreliti 40.000, druge pa poslal v Sibirijo. Po l. 1930. pa ga srečamo sedaj na Dunaju, nato na Holandskem, končno pa je postal vodja oddelka za revolucijonarne misije v Evropi. Sedaj je v Španiji in dela po svojem starem načrtu: požigi in poboji. Res, imenitni ljudje hodijo v kulturno Evropo delat »red«!

Socialnost mehiških »komunistov«. Zanimiv vpogled v socialno usmerjenost onih, ki imajo besedo »socialen« vedno v ustih! Kakšen je praktično njihov socialni program, povedo številke: Calles, prijatelj proletarcev, je najbogatejši človek v Mehiki. Tako poročajo, da ima naloženih v Banco de Londres 4.250.000 din, da ima 3 ogromna posestva: El Mante, vredno 170 milijonov dinarjev, Santa Bárbara, vredno 28 milijonov dinarjev in Soledad de la Mota, vredno 25 in pol milijona. Njegova je tudi večina delnic v Federacion Industrial de Urbanizacion S. H. y Petroleo S. A., v tovarni za sladkor Azucar S. H., ki ima 129 milijonov mesečnega prometa. Kot upravni svetnik Ferrocarriles Nacionales, Banco de México, in Beneficencia Publica dobi mesečno ca 275.000 din. Ima še druge monopole — vse skupaj ogromno bogastvo. Posluževal se je brezplačno državne pošte, telegrafa in železnice. Kako so gospodarili njegovi sodelavci — samo en zgled. Callesov minister Morones, ki je bil prej navaden elektromonter, ima v mestu Mexico 18 hiš v vrednosti 25 milijonov din. Odkod? Za delavce? Res, kaka zmotna, verovati v »odrešenje proletarijata«, v nov socialni red — od strani takih ljudi! In v Evropi? Niso Leon Blum, Caballero milijonarji!? Ne gre za socialne reforme — gre za požig cerkv! Tu je sovražnik!! To je prva skrb! Uničiti krščanstvo in krščansko kulturo!

Nova pridiga na gori. Dr. Ludwig Müller, vodja oficijelne nemške krščanske cerkve, je izdal malo knjižico z naslovom: »Nemške besede o Bogu«. V njej je tudi »germanizacija« pridige na gori. Z malimi spremembami, n. pr.: mesto: »Blagor krotkim, ker zemljo bodo posedli« — bereš: »Blagor onemu, ki je vedno dober tovariš, ker tak bo imel na svetu uspeh«. Ali: mesto »Blagor žalostnim, ker bodo potolaženi« stoji za-

pisano: »Blagor onemu, ki prenaša možato svoje trpljenje, ker imel bo pogum in moč, da ne bo nikdar obupal!« Imenitno. Vse se lahko spremeni. Tudi evangelij. Po potrebi in okusu.

Proces za beatifikacijo Pier Giorgia Frassattija se je v Rimu pričel. Vodi ga kardinal Pietro Boetto S. J. V Italiji je danes 630 mladinskih organizacij KA, ki nosijo njegovo ime.

Dobrodelno društvo »Charitas« je na Češkem in Moravskem v zadnjih desetih letih nabralo 720 milijonov čeških kron za reveže.

Za slogo! Minister za verstvo za badensko provinco je prepovedal verske službe božje za sklep šolskega leta v šolah, češ da take službe božje zapustijo v mladini vtis narodne nesloge in razcepljenosti! Krasna argumentacija!

Črtani. Nemci so iz zapisnika notarjev črtali 755 notarjev, ker niso Arijci. Od teh samo v Berlinu 425.

Rezultati komunističnega »reda« v Španiji. Dognano je z vso gotovostjo, da je bilo v času od 16. februarja do 2. aprila (to je točno 45 dni) storjeno tole kulturno delo: napadenih in porušenih je bilo: 58 političnih središč (desničarjev), 72 javnih poslopij, 33 osebnih stanovanj, 36 cerkev — skupno 106 porušenj. V isti dobi so požgali: 12 pol. središč, 45 javnih in privatnih poslopij, 15 stanovanj in 106 cerkev — skupno 178. Ljudi: 74 mrtvih, 345 ranjenih. — Res, dober začetek in zelo rdeča podlaga za rdeče pozitivno delo!

Svoboda tiska. Zelo »moderna« je danes v Nemčiji blasfemična knjiga, ki jo je leta 1845 napisal neki Otto Korvin z naslovom »Pfaßenspiegel« (ogledalo duhovnika), sedaj pa je spet prišla prav in je bila zato ponatisnjena. Skof iz Speyerja je proti tej knjigi nastopil! Takoj seveda gonja proti »rinski inkviziciji«, proti »sv. oficiju« itd. Cerkev ne sme apelirati na vest svojih vernikov, da ne berejo knjig, ki sramote in žalijo Cerkev — čeprav je pred 3 meseci minister za verstva izjavil, da ne bo dopustil, da bi se vera državljanov žalila.

Druge strani svobode!

Po naročilu tajne policije so bile od države zaplenjene in sežgane sledeče knjige p. Friderika Muckermanna S. J., ki niso politične, ki nikogar ne sramote in ne žalijo: »Goethe«, »Heiliger Frühling«, »Vom Rätsel der Zeit« in »Der Mönch tritt über die Schwelle«. To seveda ni »inkvizicija« — to je samoobramba države pred tako pogubnimi katoliškimi knjigami.

Misliti je bolj potrebno kakor brati.

(Marden.)

Molitev nas očiščuje, berilo poučuje, delo blaži.

(Sv. Bernard.)

Narod pijancev je narod sužnjev.

(Masaryk.)

Stremljenje za visokimi cilji je najmočnejša in najbolj divja sila. (Marden.)

Ugankarski kotichek

Premikalnica

(Emil Ferjan, Kranj)

Andrej, čebula, Janko, Jesenice, Linhart,
posevek, Rocno, Rovinj.

Če urediš pravilno besede in jih premikaš
drugo pod drugo, najdeš v 2 navpičnih vrstah
2 cerkvena praznika.

Enačba

(K. Ladislav)

$$(a^4 + 1^3 + 1^0 + 1^0 + a^5 + 1^5) + (1^0 + 1^0 + 1^3 + \\ + 1^4) + (a^2 + s^4 + a^5 + s^2 + a^5) - (1^3 + 1^1 + \\ + 1^4) + (a^4 + 1^4 + 1^0 + s^2 + 1^3) + (a^3 + a^5 + \\ + a^1 + a^5 + 1^0) = x.$$

Konjiček

(A. V.)

t	s	n	z	!
o	s	a	r	d
v	e	e	e	a
e	k	z	n	a
v	i	d	j	a
o	m	s	m	i

Čarobni kvadrat

(Rado Senica, Ljubljana)

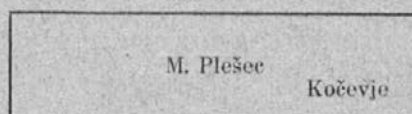
1	2	3	4
2			
3			
4			

Postavi v kvadrat besede:

1. orodje, 2. jugosl. reka,
3. lovilna priprava, 4. sve-
- topisemska oseba.

Saljvka

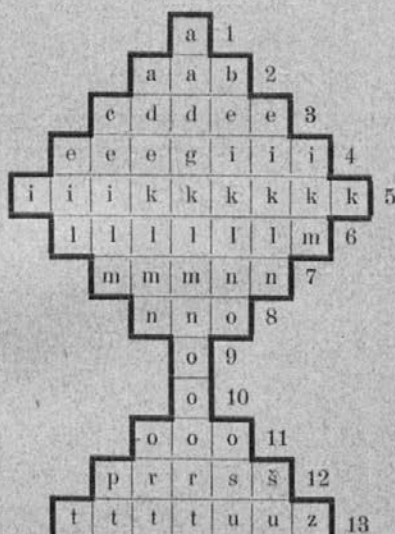
(Zane, Ljubljana)

Kaj je ta gospod?

Monstranca

(Frelj, Ljubljana)

1. soglasnik, 2. kuretu nadležna žival, 3. sve-
- tlobni pojav, 4. znani ital. dramatik, 5. kaj
- mora dijak? 6. kulturni delavec, 7. pijača,
8. žensko ime, 9. samoglasnik, 10. soglasnik,
11. velika reka, 12. trda snov, 13. gospodar-
- sko poslopje.

Po sredi navzdol dobiš liturgični poziv.

Rešitev ugank je poslati Upravi do 30. junija.
Izžrebana dobila lepo knjigo.

Rešitev ugank štev. 8

1. Iz študent. življenja: Jemlji
zaporedoma iz besed 1., 2., 3., 4. črko, nato
spet 4., 3., 2., 1. in na koncu dodaj še i ter
najdeš: **Razne reči.**

2. Posebnica: **Mestni arhivar.**

3. Računska uganka: ključ: Beo-
grad, indeks, p: Kar Bog ne podpira, se
podira.

4. Zagoneten napis: Abecedo za-
čni od zadaj in najdeš: **Kristus je vstal, ale-**
luja!

5. Steber: Kralj, novec, sreda, ko-
mad, Drava, koran, Orion, Praga: **Ave**
Maria!

6. Sestavljalnica: **b, Ob, Rob,**
drob, zdrob.

7. Črkovnica: Jemlji črke po diago-
nalah navzgor in dobiš: **Usta, ki laž govore,**
dušo pogube.

Rešitev je prišlo samo 9. Izžrebana sta
Pleničar Dušan in Pekolj Ivan, oba iz Za-
voda sv. Stanislava.

Ugankarski pomenki

ABC, Št. Vid: Bom priobčil razen ene,
ker ne vem, kje si pobral »Hirto«?

Detektivski nos je nekaterim povzročil
napačne račune. Njegov lastnik biva stalno
v Ljubljani in ne kje drugod.

K. Jože, Št. Vid: To pol je šlo v koš. Mo-
raš poslati kaj boljšega.

Vsem zastavljalcem in reševalcem želim
lepe in prijetne počitnice. Drugo leto — pa
na svidenje!

Ugankarski urednik.

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE DRUGE,
DOMAČE IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**

V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI

KONGRESNI TRG

Se priporoča pri nakupu
knjig, šolskih in pisar-
niških potrebščin. Naj-
boljše blago po konku-
renčnih cenah.

Založba izvirnih slovenskih del
(Gankarjevi in Finžgarjevi zbrani
spisi) in klasičnih prevodov iz sve-
tovalne književnosti.

Papir šolske potrebščine

H. NIČMAN nasl.

*Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva*

Ljubljana, Kopitarjeva 2

**SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE I.T.D.**

nudi po izredno ugodnih cenah

**KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE**
REG. Z. Z. O. Z.
V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6/II

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINE, naj bodo že za
pisarniško porabo ali pa LITOGRA-
FIRANE ozir. tiskane v BAKROTISKU
za reklamne namene, prav tako tudi
KLISEJE za naše oglase nam dobavi

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izvršitev je prvovrstna, material brez-
hiben, cene so umerjene, dobava točna.
Telefon 2992

JOSIP OLUP - LJUBLJANA

Trgovina z manufakturnim blagom, moško
konfekcijo in modnimi potrebščinami

Trgovski prostori:

Stari trg 2, Pod Trančo 1. Kolodvorska 8

Dobra in cena

hrana

se dobi v

Zadružni kleti

Kongresni trg 2

Ljubljana

Širite list „Naša zvezda“

Ure, zlatnina,
optični predmeti

JAKOB VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36